

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 13 ● 31 август 1971 ● 25 стринки

СЕДМИЧНИК

Издание на ЦС на БСФС

СВЕТОВНО
ПЪРВЕНСТВО
ПО
СВОБОДНА
БОРБА

стр. 4-5

Купата на Съветската армия-освобо дителка е в ръцете на капитана на „Лавски-Спартак“ Добромир Жечев...

на стр. 3

ТОЗИ СОФИЙСКИ ГОРЕЩ ТЕПИХ

Къде ред на „класиците“... старши треньорът на отбора Филип Кривиралчев и световен шампион Петър Киров — в очакване...

ВСЕНАРОДНО ДЕЛО

Пред нашия съвременник — строител на развитото социалистическо общество, стоят огромни по мащаб и напрежение задачи. Невъзможно е те да бъдат изпълнени, ако гражданите на социалистическата държава не са подготвени за своята гражданска, творческа дейност, ако не са физически здрави и трудоспособни. Динамичното време, в което живеем, налага с неумолима сила необходимостта от всестранно развита хора. Именно затова наред с решаването на сложните въпроси на социалистическото строителство БКП винаги е отделяла и отделила голямо внимание на физическата култура и спорта. Израз на тези грижи беше и решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2 септември 1969 г. „За по-нататъшното масовизиране на спорта и повишаване на спортното майсторство“.

Чрез този програмен документ цялата обществено-политическа дейност на БСФС е насочена към настойчиво подобряване на масовата физкултура, към високо спортно майсторство, за създаване на ярни комунистически добродетели у нашите физкултурници и спортисти.

Изминалият двегодишен период след решението на Политбюро е само начален етап от изпълнението на тази програма. Безспорно и занаятчийски ще мобилизира усилията на спортната обществена организация, на комсомолския и профсъюзния актив, на другите масови организации, на държавните институти. Бързото развитие на икономиката на нашата страна, непрекъснатото повишаване на жизненото равнище на населението и увеличаването на свободното време на трудещите се създават изключително благоприятни условия за разцвет на физкултурата и спорта. Всичко това заедно с разширяването на материалната база даде възможност в кратки срокове да се постигнат значителни успехи. И все пак изискванията на партийната повелю налагат още по-напрегната и целенасочена работа, за да станат физическата култура и спортът действително част от живота на трудещите се. Само на тази основа могат да се достигнат и високи върхове от нашите най-добри спортисти.

Именно затова отделните успехи в едно или друго състезание — колкото и големи да са те — не могат да отменят необходимостта от вседневната, безшумна и делова работа за подобряване на физическото състояние на подрастващото поколение, за създаване у него на любов към физкултурните и спортните занимания. В това се състои и огромното значение на решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2. IX. 1969 г., чието изпълнение може да се разглежда като програма за настойчива и продължителна работа при пълно единство на изискванията към масовата физкултура, спортното майсторство и комунистическото възпитание на младежта и народа, с координираните усилия на всички органи и организации, които имат отношение към проблемите за жизнеността и трудоспособността на нацията.

ИЗВОРИ НА НАДЕЖДАТА

Стари са спортните и особено плувните традиции в Пазарджик и Велинград. Но годините трупяха пепел на забвения и огнищата гаснеха едно след друго. На един от радетелите не достигнаха сили, други се оттегляха примирени. И все пак най-ревностните останаха. И победиха.

Истинска работа в басейна на Велинград всъщност започна преди десетина години, когато за преподавател в отделението по плуване дойде един младеж, апостола ски предан на своя спорт — Антон Митров. И неговото име неизменно се свързва с всичко постигнато досега. Беше сам и започна, както се казва, на гола поляна; и то чужда (впрочем „Чепинец“ все още няма собствен басейн). В лицето на зам.-председателя на дружеството Х. Йовчев и другите дейтели на спорта Митров намери твърда опора. И босоногите малчугани от сокаците на Каменица, калните гьолчета на Лъджене и ледените потоци на Чепино тръгнаха към басейна. Студеният вятър през зимата прогоня от открития басейн много таланти. На пролет Антон започваше отново. Най-запалилите продължиха. Це лебната благодат на минералната вода сякаш се вливаше в крехките им тела, а Родопа пълнеше гърдите с кристален въздух. И с всяка година, с всеки месец стрелката на хронометъра спираше все по-рано своя бяг...

В 1964 година в Пазарджик на прави решителен завои и пое курс към голямото плуване. Единственият басейн в града бе предаден на ОС на БСФС. Започна работа първата школа с преподавател Христо Чочев. На 30 декември 1967 г. плувците получиха най-скъпия новогодишен подарък — закрит плуващ басейн, а в 1970 г. още един открит басейн с олимпийски размери. Сега в школата по плуване работят 7 преподаватели, трима във Велинград, по един в Стрелча и с. Варвара, хоноруват се преподаватели през летните месеци за обучението в Панагюрище, Белово, навсякъде, където има минерална вода и басейни. Над 700 деца и младежи тренират редовно в школите в Пазарджик и Велинград. Нови 7000 плувци ще бъдат обучени само през тази година. Ето разковничето на успехите и залога на надеждите.

На басейна в Пазарджик заварихме сборния окръжен отбор младша възраст в поредната тренировка. Тук са всички победители

на басейна в София по време на публичанското първенство. Со Гошо Дангалакови, Диана Кова от Пазарджик, Гюлтена нова и Георги Манчоров от Е град и техните другарчета, още деца с нашумели вече в вите среди имена и сега по безспир бистрата вода. Пред състезанията от турнира за „ната рибка“. А „по-старите“ Тръскова, Ц. Цонев, Д. Кирил другите предпочиташа да погнат на острова, да отдушнат.

Велинградските им приятели че, изглежда, най-добре по край басейна, защото и сега намерихме тук. Насядали на гте, змс Г. Костадинов, Г. Па П. Благос, А. Попов и остан разговаряха оживено в очакна „бате“ Тони. А после един друг скачаха в горещата вода ради недостиг на студена басейнът във Велинград се псамо с гореща — температура е над 40 градуса!), за да прват набързо няколко дължини раздвижване“.

Републикански първенци в личните възрастови групи, но ли на много медали и рекорди бедители в турнири, това са част от отличията на плувците окръга. Когато участвуват в тезания поотделно, борбата жду двата центъра е кавале но безкомпромисна. Позова л дългът да защищават честта окръга — удвояват силата и ват грозен съперник на вс млади плувци у нас. Измерен признание на постигнатото с деснайсетте момчета и моми включени в различните нации ни гарнитури, а трениорите и с затедите вярват, че този шум националните отбори и рек ще продължи с неотслабвщ те амбиция.

Стоян ГЕТОВ

- 1 Минута отдиш под горещия минерален душ в хладните дни отново в басейна...
- 2 Съвместна тренировка на младите плувци от Пазарджик и Велинград. На турнира в Пловдив те отново уловиха „Златната рибка“ и я отнесоха в свои води.
- 3 Хронометърът и този път е зарадвал треньора А. Митров. Постиженията на П. Благос и Г. Пандев са отлични.
- 4 Всичко започва от детския басейн. Малките възпитаници на А. Добрев с радост и нетърпение слушат указанията преди поредната тренировка.

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 34 ГОДИНИ почина от сърдечен удар основателят на модерните олимпийски игри Пьер дьо Кубертен. На неговите неуморни усилия се дължи първото заседание през 1892 г. в Париж, на което се взе историческото решение за превъплътяване на античните олимпийски игри в модерна форма. По вече от 40 години той бе начело на международния олимпийски комитет.

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ по време на лекоатлетически състезания в Сарпсборг (Норвегия) светската атлетка Нина Думбадзе за първи път в историята на атлетиката хвърли диска над 50 м — 50,51 м. Преди няколко седмици, на Х юбилеен европейски шампионат в Хелзинки, този рекорд бе подобрен от сина родничката и Ф. Мелник с пости...

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ се организира първият балкански шампионат по шахмат. Класирането бе: 1. Югославия 2. Румелия 3. България 4. Албания.

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ за първи път български шахматист завоюва първо място на международен турнир. В Букурещ Здравко Милев изпревари известните тогава шахмайстори Сабо (Рум), Флоринан (Унг) и др.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ на международни лекоатлетически състезания в Малмь Гордон Пирри по добри световния рекорд на 3000 м гладко бягане, постигайки 7.52,08. Този рекорд принадлежи понастоящем на Кейно (Кения) — 7.39,6.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ на лекоатлетически състезания в Орегон (САЩ) североамериканският атлет Пери О'Брайн тласна гьоллето на 19,05 м. Понастоящем този рекорд принадлежи на Метсън (САЩ), поставен през 1957 г. — 21,78.

ПРЕДИ 14 ГОДИНИ в Атина на балканските лекоатлетически игри Ст. Славков и М. Бъчваров станаха двойни балкански шампиони. Златни медали спечелиха още П. Цолякофер и Л. Гургушинов.

ПРЕДИ 12 ГОДИНИ Българският съюз за физическа култура и спорт бе удостоен с ордена „Георги Димитров“ за особени заслуги,

в организирането на масовата физкултура и за високи постижения на български спортисти.

ПРЕДИ 22 ГОДИНИ, на първата международна атлетическа среща България — Чехословакия (3 и 4 септември 1949 г. в София), Ангел Колев за първи път у нас пробяга 100 м под 11,0 сек. — 10,8! Тогава той подобри рекорда на П. Христов, който 16 години остана непроменен. Ето историята на републиканския рекорд на 100 м:

- 10,8 А. Колев
- 10,7 А. Гаврилов
- 10,5 А. Колев
- 10,4 А. Колев
- 10,4 М. Бъчваров
- 10,3 М. Бъчваров
- 10,3 Ж. Трайков
- 10,3 К. Шипоклиев
- 10,3 Г. Йовчев

На снимката: Ангел Колев, то на времето бе един от нашите спринтьори в Европа.

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Неделин ДИМИТРОВ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня БОЙНОВА, Васил ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ [зам. главен редактор], Емил МАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита ПЕТКОВА, Митко ЕКСЕРОВ [отговорен секретар], Никола КОСАДЖИЕВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОН. Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

В двадесет и шестият турнир за Купата на Съветската армия — най-малкото и изключително популярно футболно съревнование у нас — с вече история.

Ще бъде запомнен като интересен турнир. Финалът наистина не беше най-привлекателният, не блестеше с каквато изключително напрежение. Но това в голяма степен бе закономерно — трудно е да бъде иначе в турнир, предложил (по волята на жребия!) основните събития далеч преди крайния мач...

Тази среща, видяна от приятелите на футбола на стадиона или на малкия екран, коментирана в печата и „разгледана“ най-обстойно от любители на играта, бе колкото край на продължителна борба, толкова и начало на едно още по-трудно, напрегнато и отговорно състезание —

на участието в турнира на носителите на националните купи...

И точно затова е редно да се преоберне старото правило, че победи телите не се съдят. Изискванията към „сините“, както впрочем и към всички останали наши участници в европейските турнири, трябва в тези първи септемврийски дни непрекъснато да растат.

... И на финалния мач за Купата на Съветската армия „Левски—Спартак“ показа силните си страни. Макар и не кой знае колко затруднена, защитата бе отново трудно уязвима. Подобрената игра на Гайдарски, Иков и Аладжов, наред с лишената от излишни рискове „дейност“ на Жечев, не остави шансове дори за такива нападатели като Бонев и Василев. Достатъчно е да се изтъкне, че до почивката (като изключим два сво

Защитниците на „Локомотив“ (Пд) са захвърлили. И вратарят Бончев ще остане безпомощен след отправения от Я. Кирилов удар.

◀ Др. Николай Дихнов, съветник в посолството на СССР в София, връчва ценния дар на капитана на „сините“ Добромир Жечев.

И това се случва на терена — един интересен футболен... „Балас“, в който е попаднал Веселинов.

василев тази възможност не бе пре доставена през целия мач!... По-ста билна, отколкото в близкото минало изглежда полузащитата — Стоянов все повече тежи на мястото си и играе на много широк периметър, Я. Кирилов се включва много разумно в атаките и поставя допълнителни „задачи“ на съперниците. Нападението играе разнообразно и резултатно, с почти еднаква мощ на всеки от нападателите. Та 11-те гола в първите три мача бяха дело на всички нападатели!...

Ще бъде ли това достатъчно за успех срещу състав като „Спартак“ (Ротердам) и — трябва да вярваме в това! — по-нататък в турнира?

„Ясно е, че „Левски—Спартак“ от мач на мач подобрява физическото си състояние. Може да се вярва, че до средата на септември отборът ще бъде в състояние не само да издържа, но и сам да предлага далеч по-висок темп. Това вероятно ще позволи на нападателите да водят по-активно борбата за „първа топка“, ще доведе до по-голяма рязкост в контраатаките, ще ликвидира предпазливостта при изразходването на силите, ще засили стремежа на някои от защитниците (както често правеше Гайдарски на финала) да тръгват сами напред.

А наред с това „Левски—Спартак“ би могъл, ако не да изкорени, поне да тушира ясно някои от недостатъците, показани и на финала за купата. Небрежното отношение към топката, която не се пази достатъчно грижливо и често се подарява бързо на съперника — и с подавания, които трудно могат да стигнат до предназначението си, и с индивидуални грешки; „обявяването на тотална война“ на съперника едва пред собственото наказателно поле аместо водене на „сражения“ за всяка педя терен; недостатъчно навременното и точно подхранване на Веселинов, който може да бъде използван далеч по-рационално — това са все слабости, които с повече мисъл в играта, с повече старание и усет могат да бъдат оставени на по-заден план...

И тогава българският футбол ще има още един силен коз в борбата за европейските купи. А не е нужно да се доказва колко много допринасят за реномето на националния футбол успехите по пътя към тях...

Митко ЕКСЕРОВ

НОВ ТРЕНЬОР, НО СТАРАТА СИСТЕМА

РОТЕРДАМ, август, специален на „СПАРТ“.

ръководството на Георг Кеслер. Успешната бяха насочени предимно към това да се внесе по-голяма простота, а оттам и по-голяма ефикасност в индивидуалните и колективни ходове, да се подобри организацията в отбора, да се усили нападателната му мощ. Още е рано да се съди дали ще има напредък в тия насоки и колко голям ще е той.

Трудно е да се говори за някаква специална подготовка на играчите от „Спартак“ и на отбора като цяло за предстоящите мачове от европейския турнир. Затова в пресезонния период Елек Шварц се задоволяваше да работи „едностранно“: шлифоваше нападателните оръжия и укрепваше отбранителните съоръжения, изхождайки само от собствените сили. Що се отнася до противниковите, тяхното по-подробно изучаване започна вече в София и през малкото време, което остава до 15 септември, ще се изработят някои конкретни тактически ходове.

На „Спартак“ предстои да гостува най-напред в България и затова няма да е безинтересно за любителите на футбола във вашата страна да имат предварителна представа за качествата на играчите, които ще наблюдават. В основната единадесеторка на ротердамския отбор влизат следните играчи:

Пим Дюсбург — 28-годишен, вратар с отлични качества и бърза ориентировка във вратарското поле, за щещавал е три пъти вратата на холандския „А“ отбор.

Ханс Венекер — 26-годишен, десен защитник, силен физически и смел в единоборствата, често се включва в контраатаките на своя отбор.

Ханс Айкенбрук — 31-годишен, най-възрастният играч в отбора, действва като „метеч“ в защитата и се отличава с добър поглед върху играча, доста твърд, но обикновено не

преминава границите на позволеното, бивш капитан на националния отбор, познат на софийската публика от 1968 г.

Гери Тонторст — 28-годишен, „стопер“, пази индивидуално основното острие на противника и се справя твърде успешно с тая задача.

Пим Висер — 22-годишен, ляв защитник, една от големите надежди не само на „Спартак“, но и на холандския футбол.

Ян ван Веен — 20-годишен, техничен и много бърз десен полузащитник, бивш участник в юношеския национален отбор.

Петер де Куйт — 21-годишен, централен полузащитник, постоянно се намира в движение, но по-често се връща назад в помощ на отбранителния блок.

Ян Клийния — 26-годишен, основен конструктор на отбора, но често се включва напред от позицията си на ляв защитник, а в някои случаи, когато тактичката постройка изисква това, действува като типичен нападател; твърд в единоборствата и притежава силен и изнекад ваш удар отдалече, участник в „А“ отбора на страната.

Нол Хейерман — 30-годишен, но все още много бърз и енергичен, играе като десно крило, често се връзва и в центъра, за да пусне в ход опасния си удар с глава.

Януш Ковалик — 29-годишен, поляк, централен нападател с добра койдиция и чувство към гола, мощен стрелец.

Ян Кристенсен — 22-годишен, датчанин, оперира по левия фланг на нападението в добро взаимодействие с Ковалик благодарение на бързината и техниката си.

„Дванадесетият играч“ в отбора е 30-годишният Херк Босвелд, който бива използван при контузата на някой от основните единици или за смяна по време на игра; енергичен и пържав футболист, еднакво полезен в средата на терена и напред. Добра придобивка за отбора на „Спартак“ през този сезон ще бъде закупуването на голмайстора в тазгодишното австрийско първенство Вили Кройц от „Адмирал“ (Виена) — национален състезател на своята страна.

Хенк ХАРИНГА

Елек Шварц: «ЩЕ НИ БЪДЕ МНОГО ТРУДНО»

Елек Шварц, менажер на „Спартак“ (Ротердам), съперник на „Левски—Спартак“ в турнира на носителите на националните купи, пристигна в София, за да наблюдава финала за Купата на Съветската армия. Преди да започне срещата, той бе гост на редакцията на „Спарт“.

— „Спартак“ започна отлично в първенството на Холандия...

— Все още е рано да се говори за това — първите ни два мача бяха срещу слаби съперници.

— Получихме съобщения, че поне засега Вашият състав остава верен на традиционния си стил...

— В отбора няма нови играчи. Лично аз не съм привърженик на определяне начин на игра със схеми — с 4—2—4 или с 4—3—3. В съвременния футбол всички трябва да нападат, всички трябва да се защитават.

— Какви недостатъци има сега „Спартак“?

— Много често нашият отбор доминира изцяло на терена, но не съумява да реализира превъзходството си.

— Какви цели си поставяте в националния шампионат?

— Искам да бъдем между първите 3—4 отбора. Както знаете, у нас „Аякс“ и „Фейноорд“ обикновено превъзхождат останалите. Те и сега остават главни претенденти, макар че понесоха трудно поправими загуби — „Аякс“ бе напуснат от отличния си капитан Васович, а Сурбнер, познат и у вас, е контузен; голмайсторът на „Фейноорд“ Книдвал се завърна в родината си и ще играе в „Норкхюлинг“.

— Какви са намеренията Ви преди започването на турнира

на носителите на национални купи?

— Лошо е, че се паднахме с „Левски—Спартак“. Да, с Левски—Спартак. Познавам този отбор; днес ще победи с 3:0. Питаха ме често в Холандия какво мисля за вашия вицешампион. Отговарях — той, както и първенецът, играят като унгарски отбори от най-добрите си времена. Все пак мисля, че шансовете ни сега са равни...

...Продължихме разговора веднага след мача:

— Сега мисля — каза Шварц, — че шансовете са на страната на „Левски—Спартак“. Отборът е много уравновесен, много хомогенен, а някои играчи ми направиха впечатление на истински майстори — Веселинов, който „тегли“ отбора си напред; Пацов, един отличен техник; Гайдарски, чиято игра е много модерна, и център-нападателят Цветков, който игра до почивката. Ще ни бъде много трудно...

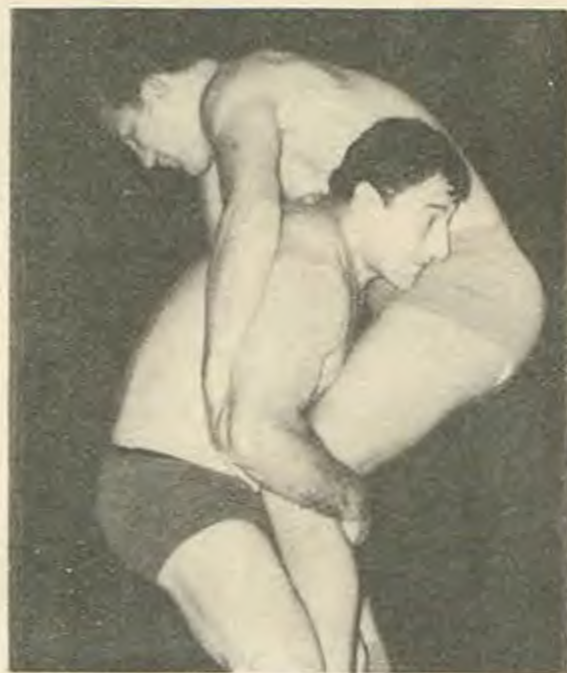
ЧЕТИРИ ДНИ НА МЪЖЕСТВО И ДРУЖБА

ПРАЗНИКЪТ

Очаквахме го с нетърпение и любов. Той дойде в навечерието на най-светлия ден, на нашия празник на празниците. И ако свързваме тези две събития, то е не заради тяхната близост в датите, а за това, че малка България, забравена и отречена в миналото, не би била домакин на такова голямо световно спортно събитие, ако „Септември не беше май“ за народа ни...

Четири празнични спортни дни отминаха, за да започнат нови четирни. Известни са вече шампионите и медалистите по свободна борба. Щастливи сме, че между тях, между най-силните в света, има и юначни българи, достойни наследници на Карджата и Дан Колов. Със същата вяра и надежда очакваме и празника на „класиците“...

Спортът не се измерва само с победи, колкото и ценни да са те. Той има и друго лице — на взаимното разбирателство и мирното сътрудничество. Нашата столица гостоприемно приюти пратениците от 40 страни от Европа и Америка, от Азия и Африка. Не всички ще се завърнат по родните места като победители, но всички ще отнесат със себе си спомена от един голям празник на мъжеството и дружбата...

Победната схватка на Ог. Николов срещу Умеда (Яп) и на Ломидзе (СССР) срещу Панайт (Рум).

Медалът на ФИЛА за българската публика в ръцете на Райко Петров

С БЪЛГАРИТЕ... ОТ ПОЛЮС ДО ПОЛЮС

Хора... хора... приятели на борбата са тук, за да видят своите любимци. Посрещнахме и гости от 40 страни. Те също имат любимци. Те също жадуват за победи. Няма съмнение, че нашият поглед в тези дни към трите тениха на стадион „Васил Левски“ бе главно насочен към българите. С надежда и вяра...

Още когато вървяха пред 15 хиляди зрители, под триколора, хиляди вече ги „виждаха“ с медали. Но до медалите имаше дълъг и труден път. И ние сякаш го преминахме заедно с тях. Всеки от борците имаше своята малка „война“, своята тактика и надежди, а ние? Ние живеехме, пресмятахме, „побеждавахме“ и „губехме“ заедно с десетте.

И хубавото е, че в тези четири дни радостта бе по-пълноводна. Сякаш сънувахме заедно с Руси пътя към медала. А той чака този ден толкова дълго. Минаваха шампионат след шампионат. Бронзът в Мар дел Плата може би само бе раздразнил „апетита“. Но този път Руси Петров бе като валеж. Често нямаше и минута на часовника, а съперникът вече бе на пода...

Но не беше само „слънчево“. Едва изпратили победителя от първия тених и ето че Еню Тодоров „направи“ засечка.

Най-малките бяха голямата атракция на шампионата. Когато гледахме срещата на Умеда (Япония) и Дмитриев (СССР), не се чудехме на онези приятели на спорта в цялата страна, които намериха най-добрия изход да „дойдат“ на шампионата — тези дни на много места в страната бяха продадени всички телевизионни апарати!

12:6 точки в една среща! Това бе каскада от атаки и „контри“. Ту японецът, ту Дмитриев имаха надмощие. Сред тези „мухи“ със

самочувствието на шампион се появяваше и Джавади (Иран), а може би липсата именно на такова самочувствие попречи на Огнян да направи решителната стъпка към титлата. Той води с 6:1 срещу европейския първенец Дмитриев и в последните секунди допусна да го достигнат, изпреварят и... победят.

Вероятно и затова наблизко коментаторът на Съветската телевизия Миша Абдулхаков приятелски се усмихна:

— Така е в големия спорт — понякога побеждава силата, а друг път волята... За тази воля неведнъж търсихме рецепти на стадиона. Ветеранът Бако Баев често в демонстрира. И в навечерието на шампионата, когато лекуваше травма и със „завист“ гледаше другите как тренират на воля, а и сега — на тениха, когато отиваше твърдо на война с младите.

А забелязахте ли как излизаше в първите срещи Никифор Кузманов. Не виждаше, не чуваше около себе си. Сред нашите е първи, но на световния тених? Това бе новото име в българския отбор. И дебютантът ни донесе радост още с първите стъпки, когато дръзко и находчиво победи американеца Галео.

Полуси... На „кипенето“ — когато Васил Тодоров се изправи смело срещу Лари Кристоу и го повали още в първата минута! И на „замръзването“ — когато Янчо Патриков губеше като на шега точките срещу борци, които никога не сме смятали за сериозна преграда (Димитру, Жалички)...

И все пак радостта се носеше по-често по трибуните. Сякаш тръпка минаваше не само у съперниците, но и на трибуните, когато на тениха излизаше винаги смръщеният Мовяхед. И защо да не тръпнат? Манчестер, Толедо, Делхи, Мексико, Мар дел Плата и Едмонтън

помнят неговия триумф. Непобедимият Мовяхед от 1965 година до днес. Помни го и Вялчев — с победа и със загуба.

Но още миналата година в Канада момче дръзна да се бори с него. Хвърли атака. Спечели точка. После загуби две пак спечели... Просто искаше да се бори, покаже на този кумир, че не се страхува сега?

Зрителите отново не бяха спокойни. А майл сякаш побърза да им вълхне вяра. Злежете — не те на него, а юношата от лъчното кърджалийско село Стремци, вършилият още „двайсетте“ момък тръп атака. Сега Мовяхед не бе кумирът. Усп изравни. Опита да настъпи, но срещна оръда Юсейнов стоеше твърдо и в погледа личеше, че налага своята воля. Така и преди тръпнехме от монта на иранецата бяхме настърхнали от мъжеството на гарина!

А мъже имаше много. И истински. В спорт всеки бе дошъл на световния тених да бъде мъж. И Сасаки, който сякаш не да остарее, и до него Иван. Заставаха срещу друг. Имаха много и силни оръ. Започнаха с „копия“ и в този дуел по Иллев, но не докрай. Преминаха на „шип“ и резултатът се изравни. А когато стиг до „кинжали“, японецът бе по-хитър, по-д и спечели. Победи като мъж, а се радваше то дете.

С такива детски очи бе щастлив в тези и „сребърният“ Осмай. Четири пъти Медвед му вземаше титлата. Този път м дошъл „у дома“. И нашата тежка артил търсеше подстъпите за битката с Медвед отдалеч. Така помете Гермер, после Ст Маковецки...

Трите тениха на стадион „Васил Лев отдавна не помнят такива дни. И в мина е имало тенихи и първенства, когато бьският химн звучеше над смълчана София ето че минаха години, за да дойде тази рь още по-силна, по-трепетна, по-незабравим

Людмила НЕДЕЛЧ

М.Ерцеган: ПУБЛИКАТА ОБИЧА И РАЗБИРА БОРБАТА

Новият президент на ФИЛА още преди започването на световното първенство, на тържественото откриване, отправил най-хвалебствени думи към българската публика. По време на състезанията разговаряхме отново с Милан ЕРЦЕГАН:

— Още веднъж се уверих, че българската публика с цялото си сърце обича борбата, нейната динамичност и мъжество. Същевременно тя показва, че познава с най-големи подробности всичко, свързано с този голям спорт. Компетентността на зрителите пролича по време на отделните схватки и на трите тениха. И съвсем естествено бе, че тя поддържаше своите любимци. Но изразяваше темпераментно възхищението си и от силата и майсторството на борците от другите страни. Още веднъж се уверявам, че напълно заслужено ръководството на нашата международна федерация за първи път в историята връчи специална награда — свой възпоминателен медал — на българската публика, която обича и разбира борбата. Тази оценка не бива да се приема като комплимент. Отлични са и впечатленията ми от организацията на първенството. Позволявам си да направя една забележка. Добре би било да се въведе по-строг ред около тенихите. Това впрочем е желанието и на зрителите.

Двакратният световен шампион Продан Гарджев и още двама страстни любители на борбата

48 кг — Джавади
Иран

52 кг — Горбани
Иран

57 кг — Ямашита
Япония

62 кг — Абдулбеков
СССР

68 кг — Гейбл
САЩ

СВЕТОВНИТЕ ШАМПИОНИ ЗА 1971 Г.

74 кг — Гусов
СССР

82 кг — Тедиашвили
СССР

90 кг — Р. Петров
България

100 кг — Ломидзе
СССР

над 100 кг — Медвед
СССР

между тушовете...

● В продължение на четирите дни на първенството акредитираните 215 журналисти от най-различни вестници, списания, телеграфни агенции, радио и телевизионни компании проведоха над 400 телефонни разговора с чужбина. В същото време са изпратени по петте телекса над 17 000 реда информации и коментари за хода на състезанията.

● Към първенството бяха привлечени на работа 61 преводачки на чужди езици.

● В пресцентъра винаги бе шумно и оживено. Най-любопитната гледка обаче бяха двете опашки — едната пред бюфета за разхладителни напитки и закуски, а другата около масите и сепаретата, където винаги поне трийсетина журналисти чакат... ред за пишещи машини.

● На един от секторите на стадиона — № 8 присъстваха на първенството като зрители много от бащите, майките, спругите и децата на нашите борци. В първия ден, когато се бори О. Николов (48 кг) с Мансур (Ирак), майката на нашия борец толкова се живя в срещата на своя син, че й прилоша...

● Първенството по свободна борба бе 13-то в историята. В състезанията участваха 216 борци от 31 страни — рекорден брой!

● Конкуренцията в първенството бе изключително силна! Едно сравнение с миналогодишното в Канада (цифрите в скоби) показва нарапалия интерес в света към свободната борба: 48 кг — 16 (14), 52 кг — 24 (15), 57 кг — 24 (23), 62 кг — 24 (19), 68 кг — 28 (18), 74 кг — 24 (16), 82 кг — 28 (13), 90 кг — 17 (12), 100 кг — 16 (12), над 100 кг — 15 (10), т. е. във всяка категория на първенството в София участваха повече борци...

● Схватките от първенството бяха ръководени общо от 75 съдии от 31 държави.

● Организаторите очакваха да пристигне в София американският борец Тейлър, който тежи само... 185 кг. Но Тейлър не пристигна с отбора си. Сега начело в списъка на тежкотоварниците е Гарби от Тунис — 122 кг.

● Четирите дни на първенството не бяха леки за всички — състезатели, треньори, масажисти, лекари... Интензивно работеха и статистиците. Те правеха най-различни съоставки и изводи. Ето само един от тях. Във втория кръг в една от категориите с най-голяма конкуренция — 82 кг — в 13 проведени срещи съперниците си приложиха 63 схватки (120 технически точки, 4 двустранни и 2 едностранни предупреждения).

● Амбицията на ФИЛА е за в бъдеще борбата да стане по-зрелищна, по-динамична! На практика това означава, че следва да настъпят изменения в някои от състезателните правила... Вече се реши, че на олимпиадата в Мюнхен ще се обсъдят от Бюрото на ФИЛА постъпилите предложения от съответните национални федерации. Крайният срок за внасяне на предложенията е 1 март 1972 година.

● От качилите се на кантара участници в първенството единствен Аливкин (Юг) в категория до 48 кг отпадна от състезанието поради това, че се оказа с 300 грама по-тежък...

МЕНТЕЛЯТ ДАН КОЛОВ МЕНТИРА...

...не от 40 години е посветил на спортната дейност. Французинът РЕНЕ МОАЗЕ — ...на „Експр“. Негова специалност е те... борбата и вдигането на те... С увлечение той си спомня за Дан Ко...

...сподели той. — ...голям борец, но и велик чо... средствата, които печелеше на... раздаваше на бедните и на... олимпийския шампион Де... нашият прославен бълга... заслуги за популярн... борба, която за мене...

...отлично органи... борбите на три групи... Светския съюз, Бълга... Иран, САЩ... Франция, ... от третата гру... при условие... на нашия... втора във... титулара... се...

Напрежение...
...на тепиха — Янчо Патриков с Думитру (Рум)...
...на трибуната — от гарата — на борба!
...е залата за загряване — японецът Абе, заобиколен от масажиста и треньора...

Мария Чакърва. Заслужил майстор на спорта. Вицешампионка на Европа в дисциплината „женска двойка“ за 1971 г. 13 пъти на първо място в страната ни. Състезава се от 1953 година. Вече 18 години българският тенис има със тезаежка, която е пример на спортно трудолюбие и упоритост. Нищо не помрачи нейната любов към играта. С тенниса, с всекидневните тренировки, с турнирите, със спортните лагери, с радостта от победи и мълката от загубите тя премина през университет, създаде семейство, роди и се син, с когото заедно ходи вече на корта, заработи по своята специалност — журналистика — в изданията за чужбина на Комитета по туризъм.

Каква е цената на този дълъг път към спортното майсторство, с какви чувства е посрещала и изпращала тези трудни години на спортистка, студентка и журналистка, съпруга и майка? Помолихме нашата колежка да напише най-трудния за журналиста материал — да разкаже за себе си...

Тенисът и аз? Две души, които свързват една съдба. Ние бяхме неразделни приятели, макар че и невдлъж сме ализали в остри противоречия. Имаше много критични моменти, но те винаги завършваха по един и същ начин — отново си подавахме ръка...

Ние, спортистите, винаги очакваме един ден при нас да дойде „голямото щастие“. Мечтаем за този ден и когато ни е най-тежко — само този блян ни задържа от разлуката. Но щастие не се появява като в приказките. Наистина за един то идва бързо, ярко, гръмко. При други — постепенно, тихо, след десетилетия. За мен трябва да минат 20 години, в които ръката ми се срасна с ракетата. За да се реша мисълта: ето го мое го спортивно щастие. Когато в Люксембург ме награждаваха за второто място в Европа, което завоювах заедно с францужойката Одила де Робен, бях смутена и развълнувана. 20 години за един миг щастие! Но няма съмнение, че по-малко щастлива съм с тенниса, със семейството си и с моята работа през останалите дни на тези две десетилетия?

Мисля си, сигурна съм, че не

ТЕНИСЪТ-

МОЯТА ГОЛЯМА ОБИЧ

по-малко се радвам, когато през 1958 г. с Чупаров спечелихме първо място за българския тенис на големия международен турнир в Циновци. После мой партньор става Яшкаков, с когото бяхме втори на открития шампионат в Белград... Но изброяването на спортни победи е скучно, нещото е важно. Още повече, че то е и едно-единствен акт. Всеки тенисист има и достатъчно загуби. И понякога една единствена от тях, особено когато играеш за България, стига, за да те разстрои за цял живот.

От 1951 година, когато съм път стъпих на корта и аз да разделям времето си между училището и играта, до ден днешен придобих огромен опит в това, как да се отнасям към бързия бляг на минутите и часовете. Научих се на нещо изключително важно — организацията на работния ден. Нямах време за нищо излишно, научих се да живея и работя с постоянно високо темпо. Физическите възможности, изглежда, са в зависимост от придобитите навики. А аз отрано свикнах да де

ля всичко с тенниса. Училището, после университета. Проблемите на семейството. За щастие мой съпруг също познава отлично спортния живот, разбира ме и неговата помощ ме е окриляла винаги. Вече дори и мой син се старее да ми помага. Това особено ме трогва. Струва ми се, че все по-често посещавам някой мач именно на него, играя само за него... Особено когато той стои край корта и внимателно ме наблюдава. Помня как ме стресна и как дълбоко почувствах, че вече и той има отношение към тенниса. „Защо не тръгваш към топката?“ — ми извика той на един мач. Теодор беше почувствувал, че силите ме напускат, че вече приемах загубата... И неговият укор ме разбуди, даде ми толкова мощни сили, та му бях благодарна и признателна. Ето я отмяната — само да не слуша своите тренъори в тенис-школата...

Никога, откакто стъпих на корта, не съм могла да преживявам ден без тенниса. Ако не бях при играта — тя беше при мене. Поне за миг, за минутка тя идваше в

мислите ми. Дори и „въртележката“ в редакцията, която застава при предаването на материалите за печат, не може да изтрие от съзнанието ми тези милиони траектории, по които топката е летяла към мен и обратно — от мен към противника... Случвало се е напрежението в редакцията да съвпадне с напрежението на републиканското първенство. И сякаш едното не само не пречи на другото, но и помага. Работата над ръкописите те отличава от предстартовата треска, пести психическите ти сили. А на корта си почиваш от умствена работа със свежо съзнание. Работата в къщи — да се приготви вечеря, да се изпере, да се погрижи за сина си — е също трудна без съмнение. Но е приятна. Защото една жена трябва все пак да си остане жена и грижата за семейството е добродетел, която никога не бива да се губи.

Зная, че мнозина гледат на спорта съвсем повърхностно и виждат в нашия живот предимно турнетата, които правим в различни страни. Но те не знаят, може би и сега няма да повярват, че тър

де често в спомените на „штите света“ остава предимно тенис-кортът или някой друг, на който си загубил с голяма нервна грешка на съдещото слънце, умората, сем малко впечатление от някаква игра, който минава предва ли не като на филмов кадър пред нищо не можеш спреш, нищо не можеш гледаш...

Тенисът е моята обич. Той и аз бяхме и цял живот неразделни приятели. Но той не беше култ, не беше всичко и за корта обикновено съм сподобявала доколкото ми позволяват силите ми, на което съм на. Все пак и без да е за даден човек, спортът от него огромни усилия и усилия ми се да пожелаем на тенисисти, които идват с то поколение, да имат мля и любов към прекрасния спорт.

Мария ЧАКЪРВА

Снимки: Йордан СКРИ

КАК ДА ПОРАСНЕМ

„Как да пораснем! Как да запазим ръста си!“ — тоя въпрос интересува хората от всички възрасти.

През лятото — време за игри на слънце и чист въздух — децата порастват средно с 5—6 сантиметра. Но ето че някои от тях не увеличават никак ръста си или стават само с 1—2 см по-високи. Защо! Почти във всички такива случаи отговорът е един: детето е боледувало, данжело се е малко, хранело се е еднообразно. Тогав на помощ трябва да дойдат физическата култура

На стари години хората, които се занимават с обща и специална гимнастика, не губят сантиметри от ръста, придобит от тях на младини.

Но все пак, колкото и нисък на ръст да е човекът, той може да направи фигурата си красива, силна и ловка. Главното богатство на човека е неговият интелект, неговият характер. А за ония, които непременно искат да пораснат и не са доволни от сегашния си ръст, предлагаме следната

ШЕСТМЕСЕЧНА ПРОГРАМА

Преди да започнете да я изпълнявате, премерете ръста си в две положения: седнал и прав. Премерете го отново след шест месеца. При положителен резултат продължете заниманията.

1. Занимавайте се най-сериозно с утринна гимнастика два пъти дневно — сутрин и вечер. Обливайте се с вода. Нейната температура трябва да е приятна за тялото ви. Разтривайте се. Нека кожата ви е чиста, както и бельото.

2. Задължителен е всекидневният физически труд на чист въздух — съвване и разгъване на гръбначния стълб без голямо напрежение, както е при работата в зеленчуковата градина

или на двора.

3. Мислете за стойката си при ходене и по време на работа. Винаги вървете изправен и строен. Когато си почивате и лежите, пак не забравяйте за свободното, съзнателно опъване на тялото. След работа се стремете да полегнете 10—15 минути.

4. В часове на активен отход танцувайте. Научете всевъзможни танци. Те най-добре развиват пластичността на движенията, което е много необходимо за нашата цел. Освен всичко друго ще имате и добро настроение.

5. Оставете цигарите. Тютюнът отнема твърде много сили и здраве. Лечението посредством физкултура е невъзможно без пълноце-

6. Между основните хранения (закуска, обед, вечеря) пийте вода, яжте пресни плодове и зеленчуци.

7. Като основен спорт препоръчваме леката атлетика. Най-много една пета част от занимаания ви трябва да съдържа елементи на тежката атлетика. Стремете се да добиете ловкост, бързина и съгласуваност в движенията (координация).

8. Играйте баскетбол. Тренирайте отскоци и стрелба в кош. Научете се бързо да се отпускате, да отпочинете, а после отново да се стегнете, опънат като струна.

9. Допълвайте утринната си гимнастика с комплекс от специални упражнения, за които ще стане дума по-долу. Повтаряйте упражненията по 8—10 пъти.

Упражнения с гимнастическа палка (дължина 1 м, диаметър 2—3 см):

Легнал по гръб на пода (през лятото на поляната), без възглавница, уловете палката за двата края, вдигнете ръце нагоре и назад, изпънете се. Разтворете крака встрани на ширината на палката и се изпънете надолу, като си помагате с пръстите на краката или с пети. Отпуснете тялото. Така сменяте усиленото с покой.

Дихателно упражнение в спокойно изопнато положение. Поемете въздух през носа с пълни гърди, сякаш миришете цвете. Бавно издишане през носа, пауза — отход. 2—3 пъти. Повтаряйте пълното дишане след всяко упражнение.

Отпуснете палката върху гърдите. Повдигнете глава и рамене до 15—20 градуса, останете в това положение 5 сек. Повторете го, като повдигнете изправените си крака.

та нагоре. Същевременно повдигнете и изправените си крака. Докоснете с палката краката и при отпускането в изходно положение жените се изопнете. През цялото време шането е свободно.

Прокарайте палката под краката, стъкло под формата на люлеещ се стол и сляйте така на гръб: със свити крака, с ви крака, с палката при коленете, с палка при петите. Отпуснете се по гръб и дишане.

Оставете палката под главата. Повторете упражнението, като докосвате крака с ръцете. Изпънете се по гръб. Направете едни обръщания вляво и вдясно.

Застанете прав и уловете палката за двата края. Вдигнете я нагоре и я отпуснете на гърба си. Ръцете са прави. Движение в ритмичен посока.

Свийте крака и ги прокарайте през краката, образуван от ръцете и палката. Движение в оортна посока. Повторете упражнението без палка, с уловени пръсти на ръцете.

Ръцете с палката са изопнати напред, вие със скръстени крака и станете безмощна на ръцете.

Краката са силно свити. Отпускате краката, огънете се, паднете и като докоснете краката с палката, бързо се изправете. Краката са прави.

Палката е отзад. Плъзгайте палката под краката, кръста, гърба. Нагоре и надолу, вляво и вляво.

Кръгови движения на ръцете с палката вляво, нагоре, надясно, надолу и вляво. Не забравяйте дихателните упражнения.

Професор Боян БОЯНОВ е добре познат на студентите, които ушат лекциите му във Висшия дицилински институт — София, на вициалистите по стоматология. Той е не само ръководител на гедра по ортопедична стоматология във ВМИ, доктор на медицинските науки и автор на повече 300 научни труда, член на Научно-методическия съвет при Министерството на народното здравие и е деятел на физическата култура, председател на студентския спортен клуб „Медик“ във ВМИ, член на ръководството на културното дружество „Академик“, председател на баскетболната секция...

Тази твърде разностранна дейност дава основание за един интересен разговор, на който проф. Боянов се съгласи с готовост.

— Другарю професор, за читателите на „Старт“ ще бъде любопитно да узнаят защо обичате спорта.

— В съвременното общество физическата култура трябва да разглежда като дейност на човека, която му помага да преодолее някои от модерните негативни на цивилизацията. Благодарение на транспорта, на големите удобства, създадени от науката и техниката, съвременният човек не е по-малко подвижен, отколкото преди. Няма друга дейност освен спорта, която би могла да компенсира това, да възстанови физиологичното натоварване на човека.

— Доколкото ми е известно, вие спортували активно дълги години...

— Да, и затова обичам спор-

та. От 14 до 32-годишна възраст — близо 18 години играх футбол. Едновременно с това и баскетбол, волейбол, малко тенис и плуване, когато това беше възможно.

— Кой от тези спортове ви се отразяваше най-благоприятно?

— В младежката възраст са полезни всички спортове... И футболът, и волейболът, и баскетболът. Те изискват много напрежение, много мускулни усилия, много нерви. Но плуването е най-хубавият спорт, защото при него се актизират всички мускулни групи.

— Когато се касае за спорта като зрелище, не може да отменим и въпроса за спортното майсторство.

— Майсторството в спорта е част от физическата култура, тъй както аз я разбирам. То се знае — за един народ, за една нация особено значение има представянето на неговите най-добри спортисти. Но аз разглеждам този проблем по-скоро от медико-биологична гледна точка. Според мен спортното майсторство е еманацията на физическата култура. Това са върховете, които постигат някои спортисти, каквото е значението на масовото спортуване. За съжаление у нас често се държи сметка преди всичко за майсторството в спорта, а се забравя, че физическата култура, всекидневната гимнастика е най-силната, най-добрата профилактика за човешкия организъм. Считаю, че ако се разшири физическата култура, няма да имаме нужда от толкова болници и от толкова заводи за лекарства.

— Това е безспорно така, но как-

во според Вас следва да се направи? — За да се масовизира физическата култура, за да стане тя насъщен хляб за много хора, трябва да се започне още от детска възраст. Не трябва да има училище или висше учебно заведение без съответната по размери и съвременни изисквания спортна площадка, салон и пр. Спортуването, особено при младите, е една всекидневна необходимост. И у нас това вече се разбира. Доста се и направи в тази насока. Под ръководството на Българския съюз за физическа култура и спорт плановете се разработват почти всички полетни за младежката спортове. Особено приятен е онзи скок, който постигнахме в масовизирането на плуването, леката атлетика и спортните игри. Но има още много задачи, които чакат своето решение. Трябва да отбележим, че по принцип у нас има много правилни постановления, решения и закони, но те все още недостатъчно твърдо и последователно се изпълняват.

— Не смятате ли, че понякога увлечението по спорта пречи на учебните задължения?

— Разумните спортни занимания, когато не стават страст, когато не излизат извън нормите, не само не пречат, но и подпомагат учебната работа, научните изследвания, всекидневната трудова дейност. Дали спортът пречи на ученето? Бих могъл да дам много примери, които отговарят отрицателно на този въпрос. При нас се учи Пандо Пандов — един от националните ни състезатели по баскетбол. Той спазва големите изисквания за натоварване в баскетбо-

ла, играе в „Академик“ и в националния отбор и същевременно е отличен студент. Достатъчно е само човек да планира правилно времето си — тогава то стига за всичко.

— Другарю професор, преди известно време вие дадохте пръв в нашия печат идеята за така наречената „гимнастика на заетите“. Бихте ли изложили накратко нейната същност пред нашите читатели?

— Няколко лекари си поставят за дача да намалат средното време срещу обездвижването на хората, за което вече стана дума. Те търсят такъв метод, такъв ефикасен начин за всекидневно спортуване, който да не изисква никакви средства и губене на излишно време, защото излизането в парка или на спортната площадка за хората от големия съвременен град е сериозен проблем за заетите хора.

Тя може да се играе в домашни условия: в стая, тераса, двор... Състои се в бягане на място или в кръг, при отворени прозорци и по възможност по гачета, за да се прави и една въздушна баня, която е сама по себе си средство за физическо закаляване. Бягането на място натовар-

ва достатъчно човешкия организъм, за да може да предизвика повишена функционалност на мускули, стави, сърце, бели дробове... Закаляването и физическото натоварване, особено на сърдечния мускул, на белите дробове, на ставите, водят до чувствително подобряване на физическото състояние на човека.

Лично аз след тази гимнастика идвам с удоволствие на работа. И ходене и по-леко, умът става по-бистър, работата — по-приятна. Гимнастиката може да се прави и два пъти: сутрин 7—8 минути и вечер преди ядене — 3—4 минути. Считаю, че този прост начин за поддържане жизнения тонус е твърде ефикасен. Така например аз работя по 10, 12, 14 часа всеки ден, без да чувствавам преумора. Сега получавам писма от различни краища на страната. Пишат ми хора от различни възрасти и професии. Техните писма свидетелствуват, че за кратко време, откакто практикуват домашната гимнастика, са установили ясно подобряване на физическото и психическото си състояние, чувствуват се по-бодри и здрави.

Атанас ЦОНКОВ

ълго преди възникването на елинската култура са съществували други древни цивилизации. Но нито в месопотамско-робовладелческо царство и Египет, нито в Индия или Китай се е отдало толкова голямо значение на физическото развитие на човека, както в елинските градове. Неоспорим свидетели на това са археологическите паметници, посветени на спорта, които са така много в Гърция и които отсъствуват почти изцяло в другите страни.

В родина на физическата култура считаю, че където човешката мъдрост преди няколко хилядолетия достигна изключителен степен, да се прозрел и възприеме изцяло необходимостта от хармонично развитие, истинският смисъл на човешката красота, така и днес и днес малцина в възприемат — в изключително един такъв далечен похват изключително редки.

Нито са историческите свидетели, които не са достатъчни за древните елети, за гърците спортисти. Един от най-безспорните паметници на олимпийските игри, и тъй като вграден в Габия е културно, което едновременно е и надничето от човешкото и до днес, трябва да поговорим за така плодотворно и изключително между спортисти и ваятели, изключително творения.

Изключително на стройните и красиви тела на олимпийските игри, гърците скулптурите си в бронза и мрамор, както победите на стадионите, олимпийските игри, артефакти. Това са пръв път в историята — бегачи, борци, атлети, които са копие... Макар и олимпийските игри от арена и зората, те са много по-малко от цял свят — арена и зората, с една благородна, зародил се в Габия.

Вече по-късно свидетелствата оръжия и не само дръжките си в битеята, ще заедно с всички и с всички други занаяти на олимпийските игри да позволят да погледнем си в историята на олимпийските игри, а ще ги имаме... С тази история всеки гърци младежко дават своя 18-и рожден ден, кога-

то бивал вписан в списъците на граждани. За този обряд той трябвало да бъде подготвен — силен и бърз, ловък и разумен. Това се постигало чрез редовни тренировки, задължителни за всички. Подготовката на гражданите се проверявала в най-различни състезания. Най-грандиозните от тях — олимпийските игри — били изключително важен момент в живота на гърците. И затова болшинството скулптурни произведения са свързани с тези игри.

Ако започнем от периода на ранната класика — V в. пр. н. е., когато различните спортни дисциплини били вече обособени, в статуите ще открием един стремеж за максимално одухотворено и поетично изобразяване на човешката красота. Най-великият скулптор от тази епоха е Мирон. В своето прочуто произведение „Дискобол“ независимо от напрежението, което прониква фигурата (дискоболът е изобразен преди изхвърлянето на диска), тя се възприема като нещо устойчиво и сигурно. „Дискоболът“ е римско копие. Оригиналът бил от бронза и не е достигнал до нас. Тази скулптура се смята като една от най-ценните в златния фонд на изкуството.

Образите на победителите от олимпийските игри били винаги основен мотив на гърците ваятели. Въдворяването на статуята на победителя в неговото родно място бил ве-

Голямата заслуга на гърците скулптура се състои в това, че пренася до нас най-ярко и достоверно духа на елинската цивилизация, стремежа на гърците за хармонично развитие на дух и тяло.

Иванка БАНОВА

Снимки: Михаил ЕНЕВ

- 1 Мирон — „Дискоболът“
- 2 Поликлет — „Диадумен“
- 3 Лизип — „Апоксомен“
- 4 Лизип — „Аполоний — син на Нестор“

ОБРАЗИ ОТ ДРЕВНОСТТА

личествен миг за всички граждани. Естествено било те да изискват от скулптора произведението му да събужда най-патриотични и възвишени чувства. В това отношение с особена сила се изявил Поликлет. Неговите атлети импонират със стройните си тела и одухотворени лица. Такъв е „Дорифор“ (копиеносецът) и „Диадумен“ — момък с победна превръзка — част от ритуала за чествуване на най-добрите атлети. Макар и фигурата да е пострадала доста, от нея и днес пъх онзи трепет, с който победителят, уморен, но щастлив, приема овациите на публиката.

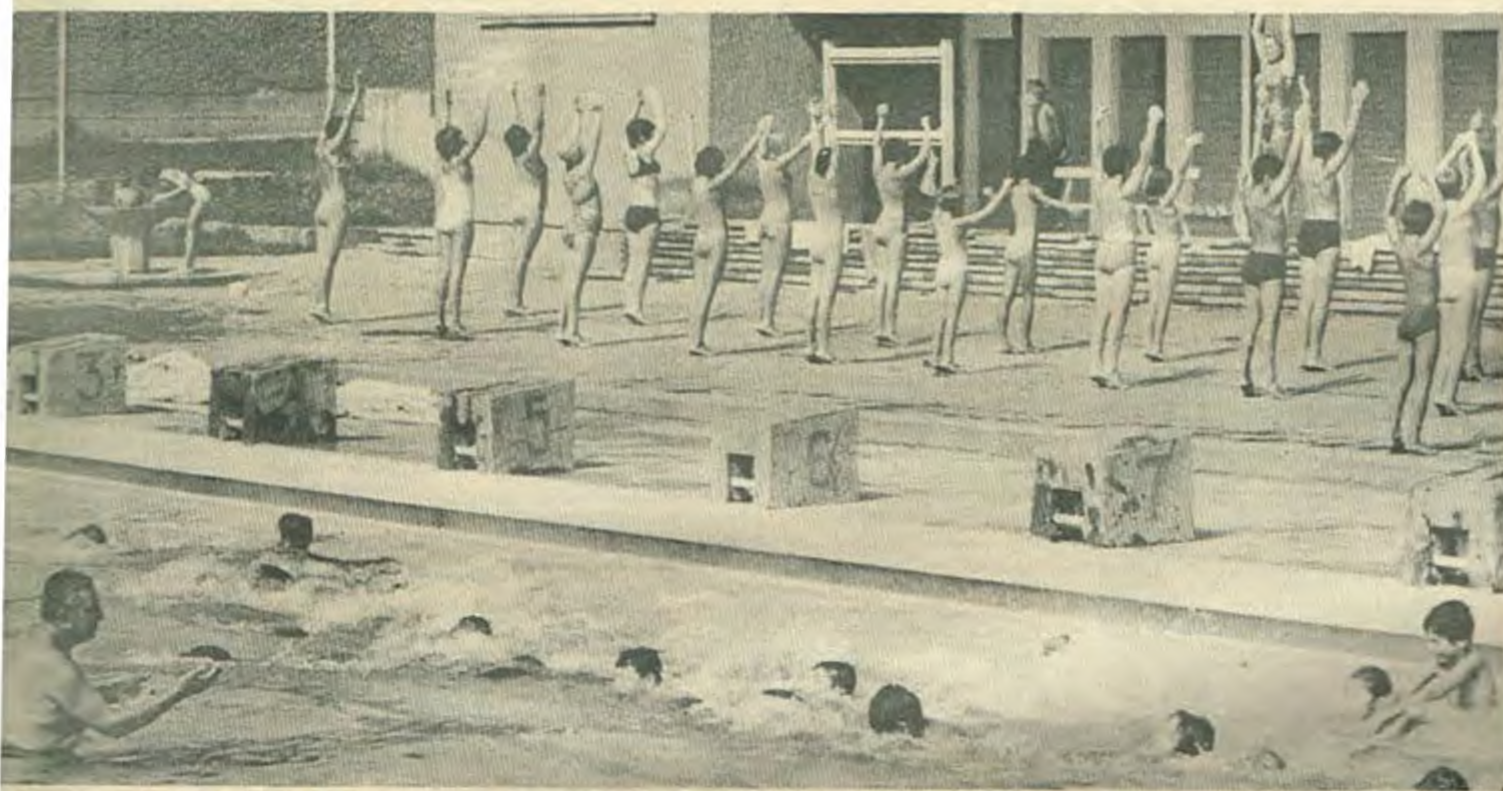
Подобен момент отразява и Лизип в своя „Апоксомен“ — атлет, който чисти пляска, полепнал по тялото му след борбата на арената. Образът на бореца среща и в „Аполоний — син на Нестор“, един могъщ човек с железни мускули и свъсено волево лице.

Ездачите с буйни коне, които населяват стените на атинския храм Партеон, са дело на безсмъртния Фидий. В тях спортният порив се е предал и на твореца, достигнал изумителна хармония и красота.

Много са образите на древни атлети, които гърците скулптура майсторски е отразили. Те могат да се открият в много статуи — и особено в статуите на боговете, модел за които са били безспорно най-силните и красиви спортисти. Създавайки образа на безсмъртните, творецът го е вземал от непосредствения живот — от хората, които е срещал всеки ден на улицата, на стадиона...

С повелята на Партията

На суша и във вода — нито педя от басейна „Червено знаме“ не остава свободна през летните дни.

МАКСИМАЛЕН КАПАЦИТЕТ, МАКСИМАЛНА ЕФЕКТИВНОСТ

Всеки ден през плавния сезон точно в 7.30 ч. вратите на столичния басейн „Червено знаме“ се отварят гостоприемно за приятелите на плавния спорт. От всички най-нетърпеливи са децата, които съвсем наскоро са взели първите уроци. Сега малчуганите трепетно очакват деня, когато са ми ще преплуват първите 25 метра и ще станат завинаги приятели с водата. През летните дни техните групи са най-многобройни и това прави от басейна първокласен център за начално обучение по плуване.

Един факт красноречиво потвърждава това: от 3 май досега са обучени над 800 нови плувци — една внушителна, но реална цифра за капацитета на осемте коридора и за възможностите на опитните треньори, които работят тук. Веднага се налага едно отклонение — ако на всичките наши 207 открити и 11 закрити плавни басейна се обучаваша по толкова плувци, сигурно ще-

ше решително да се ускори изпълнението на партийната повеля: „Всеки младеж и девица да се научи да плува...“

Но това безспорно засяга и продукцията на специалистите. А между тях има едни, които непременно трябва да се споменат — Иван Кръстев (Вантата). Точно 16 години този спокоен и трудолюбив човек обучава нови плувци, предимно деца. Трудно могат да се изброят хората, които добрият педагог е сприятелил с водата. И за да не решаваме тази нелепа задача, достатъчно е да споменем, че Иван Кръстев „подари“ на българското плуване шампионите и рекордьорите В. Златарев, Хр. Червенков, К. Изов, В. Добрев, че само за трите летни месеца на тази година обучи 240 плувци. Работният му ден започва в ранните утринни часове и продължава до залез слънце. Групите се въртят една след друга, а все киму Кръстев обяснява и там показва на сушата и във водата основните елементи

на плуването.

Жизнеността на Вантата подсказва, че той ще посвети още много години на любимата си работа. Тайната на това постоянство, граничещо със себеотрицание, се крие в думите му: „Да се работи с деца е истинско удоволствие. Чувствавам се горд, че от мене научават нещо ново, хубаво и полезно. А трябва да се мисли и в перспектива — нали правилната основа в началното обучение определя растежа на бъдещия голям плувец.“

И пак обобщението идва само по себе си: след като разполагаме с материална база, на която в един момент могат да спортуват едновременно 250 000 души, винаги ли тези хора са на спортните съоръжения и винаги ли с тях се занимават хора, трудолюбиви като Иван Кръстев?!

Валентин ЯНЕВ
СНИМКИ: ЕММЛ МАНДЖАРОВ

За многобройните възпитаници на треньора Иван Кръстев първите уроци започват винаги на суша.

А сега — във водата, бъдещи шампиони!

Дмитър ЗЛАТАНОВ — световен вицешампион, с 1970 г., когато бе обявен за най-добрия нападател в света.

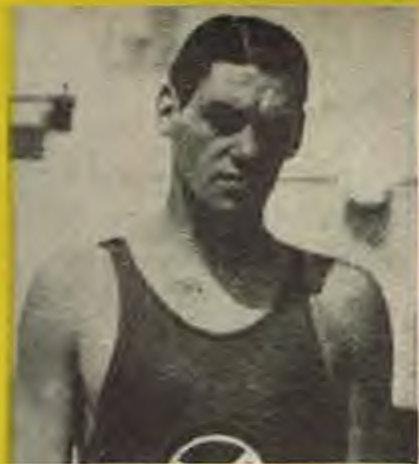
КРАЯТ НА «СТ»

Често в спорта колкото силите са по-равностойни и борбата по-разгорещена, толкова конфликтът е по-остър и отношенията между съперниците по-сложни. Към „сметката“ неведнъж се включват и натрупаните радости и болки от отшумели битки, предавани от поколение на поколение между спортисти и привърженици. Тази „мая“ често помита уважението към съперника, заслепява справедливостта, вълича деятели и треньори в недостойни машиници, прави от състезателите гладиатори... Трудно е да се пресметне какъв данък са платили на всичко това варненските дружества „Черно море“ и „ЖСК-Спартак“. Пък и вместо да ставаме „счетоводители“ на пораженията от старата вражда, нека подчертаем новия дух в отношенията между двете най-силни спортни организации в окръга.

Повратът започна след „борбата“ за един футболист, който всяка от организациите искаше да види в своя отбор. Чашата преля в онзи момент, когато по пътя към целта бяха забравени етичните задръжки. Задейства ги градският комитет на БКП — винагиците получиха заслуженото, а ръководителите на дружествата още веднъж се убедиха в ползата от плодотворното сътрудничество. Така започна пътят на приятелство и разбирателство. И няма да е пресилено, ако посочим като пример за етичност сегашните отношения между „ЖСК-Спартак“ и „Черно море“.

... Предстоеше тежка и продължителна борба в състезанията от прегледите на спортното майсторство и на спортната младост. Ръководители, деятели, треньори и състезатели имаха благородната амбиция тяхното дружество да е по-напред в класирането. И въпреки това двата равностойни съперника седнаха на масата за преговори. Всеки запази стратегически си планове, но в спокойна и делова обстановка бяха обсъдени всички спорни въпроси около участието на 101 състезатели. Бе постигнато съгласие и по-нататък вниманието бе отклонено от „комбинациите“ и бе насочено към подготовката на спортистите. Мо-

жещо вече се трудничко...
та на своите...
„Българите...“
спортистите...
вен път. Спор...
върлени на...
приятел от...
дружество, р...
подбор на уч...
за спортите...
лврат в орга...
Разбира се...
бваше да ка...
и две излиз...
например от...
искаха да пр...
другата 7 пр...
Премамлив...
можност (по...
глад за спеш...
ното дружес...
ждите си с...
хора, а в дал...
няколко едн...
състав“. Но...
менството“...
листите не с...
гна се и др...
желателств...
нор Ал. Ам...
дължи да п...
макар че п...
вече защит...
„Черно мор...
ацията и с...
лекоатлета С...
Спартак“. То...
в „Черно н...
енната си сл...
ме“. Межд...
му (по сил...
пределени...
тика) бе з...
Славчо има...
жение да с...
научил го...
ката. Но то...
визнирите...
военното м...
бата и Слав...
нира при В...
зава от „...
Всичко ж...
жките из...
вите на по...
темно спор...
минциите...
дружество.

Джони Вайсмюлер

И легендите остаряват. Джони Вайсмюлер е в 67 години. В ъглите на устата му има дълбоки бръчки, Тарзан е напълнял. Когато гледа в далечината, очите му стават студени, въстият му перчем отдавна трябваше да е неизжобял. Но е кестеняв. Това не е тайна: тарият Тарзан боядисва косата си.

Началото на историята е известно на всички: през 1917 г. по улиците на Чикаго крътосвало едно болнаво момче. Бледо, анемично, мършаво. Лекарите го посъветвали да е заловен с плуване. Иначе дните му са преорени...

Тарзан се смее. На усмивката му човек се още може да завиди.

— Това не е вярно дори наполовина — казва той. — Наистина бях мършав, но никога не съм бил болнав. Измислиха го, за да привличат малчуганите към басейните.

Така или иначе, две години по-късно Джони Вайсмюлер започва да тренира сериозно. От брега на давава викове един дебел човек, той има страшни червеникави мустаци и пуши отаратително вонящи пури. Това е треньорът Бил Бъчреч. Посредством Вайсмюлер той печели добри пари: иска по сто долара за всеки старт на момчето и с гръмгласен смях му пуска в джоба си:

— Джони е любител, а аз съм професионалист!

През 1920 г. Джони Вайсмюлер плува по 5 км на ден, а през 1922 г. започнал да учудва света. Той обвърнал надолу с главата историята на плувиия спорт, поставил 67 световни рекорда, спечелил 5 олимпийски медала, пръв преплувал 100 метра за по-малко от 1 минута.

— Бъчреч имаше едно заклинание — замислен казва Джони. — Учеше ме да плувам не във водата, а по водата. Това беше нещо съвсем ново.

Към средата на 20-те години Бъчреч е имал не само това заклинание, но и една жива легенда. Нейното име е Арне Борг.

В продължение на няколко месеца двамата големи спортисти от героичната епоха на плуването се състезавали заедно. Треньорът точно бил разпределил всичко. В Джони той виждал преди всичко спринтьор, който трябвало да печели дисциплините 100 и 200 м, а шведът Арне Борг — 800 и 1500 м. На 400 м стартирали двамата. Бъчреч наредил Джони да финишира пръв, а Борг — втори. Винаги ставало така. Но веднъж хитрият швед бил сложен от странна мисъл. Той решил, че е време да се реваншира пред Вайсмюлер за поражението си в олимпийския финал на 400 м през 1924 г. Борг стартирал с адско темпо и преди Джони да разбере какво става, бил вече далече напред. Ала Арне бил предвидлив момък, за нищо на света не искал да си навлеche страшни гняв на Бъчреч. На няколко сантиметра от финала той спрял и се обвърнал назад:

— Давай, Джони — викнал той. — Хайде, още малко...

Вайсмюлер победил, но никога не причислявал тази победа към своите триумфални успехи.

После се получила покана от Холивуд и в началото на 30-те години Джони Вайсмюлер станал Тарзан — крал на маймуните. Не бил нито пръв, нито последен, но без съмнение най-великият. Първата история на Едгар Ралф Бороус за Тарзан била екранизирана през 1918 г. След първия Тарзан — Елмо Линколн — последвали още 14 крале на маймуните. Джони бил четвъртият. Тарзан на Тарзановците, маймунски крал на маймунските крале.

Компанията се помъчила да намери за шампиона малко по-смислена история в сравнение с по-ранните филми за Тарзан. Продуцентът взел под внимание актьорските способности на Джони и настоял само в случай на крайна нужда Вайсмюлер да използва думи, в които има повече от една сочка. Игор Новело, автор на лековати английски коментари, измислил за него една фраза. Кралят на джунглите гледа продължително в очите партньорката си, след което трезво констатира резултатите от своето проучване:

— Аз съм Тарзан, ти си Джейн...

„Тарзан, човекът-маймуна“ имал голям фи-

Тарзан

нансов успех. След този филм, между 1932 и 1948 г., Вайсмюлер става Тарзан № 1.

По онова време партньорка на Тарзан е Морин О'Съливан. В сцените, където трябва да се плува, вместо красивата ирландка пред камерите застава Марта Шоландър. Тя отлична дубльорка през 1946 г. роди син, който по-късно, на олимпиадите в Токио и Мексико, на свой ред спечели 5 златни медала. Става дума за Дон Шоландър.

През 1942 г. обкръжението на Тарзан се променя. Според сценария на филма „Тарзан в Ню Йорк“ неговият син бива открадан от жестокия директор на един американски цирк. Тарзан и Джейн бързат на помощ на сина си. С двуредно сако Вайсмюлер лети от небостъргач на небостъргач, скача от Бруклинския мост, а после охлажда нервите си под душа. Водата се лее върху елегантния костюм на Тарзан и Джони с удоволствие дърбори:

— Дъжд. Хубав дъжд.

Разбира се, в края на краищата те освобождават сина си и щастливите се връщат от железобетонните в истинските джунгли...

Старият Тарзан с поразителна трезвост оценява актьорската си кариера.

— Поставих 67 световни рекорда, спечелих 5 олимпийски медала. Затова зрителите ми простиха участието във филмите. Впрочем Тарзан е приказна личност: той е добър, силен, смел. Винаги съм се стремил — поне във филмите си — да покажа добър пример на децата.

През 40-те години излезе биографията на Джони Вайсмюлер. Тя се казва „Водата, светът и Вайсмюлер“. Характерно е подзаглавието ѝ: „Победите ми във водата и пораженията ми на сухо“. В тази книга Джони с поразителна искреност разказва и историята на петте си несполучливи брака.

— Сега подготвям ново издание — казва той. — То е предназначено за деца и затова споменавам само две от жените си.

Старият Тарзан изкарва препитанието си от търговия с маснъци за масаж, апарати за отслабване, слобяеме басейнчета. Предприемие то му не е голямо. Всеки ден той идва на

басейна във Форт Лоудърдейл и прекарва един час в синята вода. Плува по повърхността, краката му работят като корабен винт. С голяма преднина би победил всеки 16-годишен, а това не е лесна работа. На брега няколко десетки малчугани следят всяко негово движение. Най-големият от тях е едва 10-годишен.

— Джони — провиква се той, — ей, Джони! От колко високо си скачал във водата?

Вайсмюлер се изправя до стената на басейна.

— Чакай да си спомня — казва той. — Веднъж скочих от скала, висока 25 метра. Знаете ли, скачането от скала е по-трудно, защото не се вижда водата...

— Чудесно — заявява момчето. — Тогава сега ще скочиш пред нас от 10-метровата кула.

Джони поклаща глава:

— Мисля, че сега не съм достатъчно млад.

В този момент пристига курьер и веднага възвръща разклатения авторитет на Тарзан. Той му донесла малко пакетче. От някаква изложба връщат на Джони Вайсмюлер един от златните му олимпийски медали. Хлапачите стоят неподвижни и мълчат. Тарзан дълго гледа малкото парче метал.

— Получих го за стоте метра свободен стил — казва той. — Зад него се крие 4-годишна работа. Не е лесно да се спечели такъв медал. Защо не опитате и вие, момчета?

Той излиза от басейна и тръгва към съблекалните. Приятно му е, че е успял да даде пример на децата.

Те го причакават да излезе от кабината.

— Джони — в един глас го молят те, — надай бойния си вик!

67-годишният Тарзан се спира, свива ръцете си като фуния, адига ги към устата си и отмята назад глава.

— Ааааа-ии-еееее...

Децата ръкопляскат.

(Из „Шпорлетет“, Унгария)

Три големи плувци на епохата начело с прославения Джони Вайсмюлер (в средата) — носител на пет златни олимпийски медала и 25 световни рекорда, поставени на 11 дисциплини от 1922 до 1928 г. Вляво — австралиеца Чарлтън — олимпийски победител на 1500 м в Париж, а вдясно — Борг (Швеция), записал името си като световен рекордьор — 29 пъти. НА СНИМКАТА: Връчването на олимпийските медали на 400 м св. стил на Парижката олимпиада.

СЕНЗАЦИЯТА ХАРГИТАЙ

Голямата сензация на европейското първенство по плуване за юноши и девойки в Ротердам бе 15-годишният унгарец Андраш Харгитай. В продължение на два дни той участва в седем от всички 10 дисциплини, или общо в 14 старта — серии и финали. Той спечели 6 златни медала: на 100 м св. ст. — 55,8, 400 м св. ст. — 4.15,2, 100 м бът. — 58,7, 200 м бът. — 2.08,1, 200 м бруст — 2.33,3 и 200 м съч. — 2.14,1, и един бронзов медал — на 100 бруст — 1.11,0. Останалите шампиони са: 1500 м св. ст. — Ван ден Кул (Хол) 17.16,3, 100 и 200 м гръб — Ваня (ГДР) съответно 1.02,9 и 2.15,2 и 100 м бруст — Ананиев (СССР) 1,10,7.

На „унгарския Вайсмюлер“ — така

наричат младия Харгитай (висок 184 см и тежък 74 кг) се възлагат големи надежди за олимпийските игри в Мюнхен, където ще участва на бъртерфлай — основен негов стил — и на съчетано.

При девойките се проявиха 13-годишната холандка Ханси Буншотен — победителка на 400 м и 800 м св. ст. с 4.31,7 и 9.26,0 — и нейната съкипничка Анке Риндерс — победителка на 100 м св. ст. с 60,4 и на 100 м бът. с 65,8 сек. Останалите шампионки са: 100 м гръб — Елцерман (Хол) 1.09,4, 200 м гръб — Хилгер (ГДР) 2.27,6, 100 м бруст — Сиверт (ГФР) 1.19,1, 200 м бруст — Анке (ГДР) 2.47,9, 200 м бът. — Котер (ГДР) 2.25,6 и 200 м съч. — Ендер (ГДР) 2.31,6.

КРАЛЯТ НА КОРТА

ПРАГА, специално за „СТАРТ“

Тазгодишното международно първенство на Италия по тенис в Рим беше окупирано от професионалистите. Само за попълване на числото бяха поканени няколко непрофесионалисти и между тях — чехословакият тенисист № 1 Ян Кодеш. Малцина очакваха някаква негов успех срещу световния елит. Но въпреки това Кодеш стана — както писа италианският печат — страшилище за професионалистите и най-голямата сензация на турнира. Той отстрани последователно австралиеца Столе, неговия сънародник Роч, в четвърт финала се наложи над умбълдънския победител Нюкъмб, а в полуфинала — над отличния холандец Окер. Чак на финала загуби от най-добрия в момента тенисист в света — Лейвър. Това бе достатъчно да стане любимец на Рим и играч, който три пъти помогна на организаторите да напълнят трибуните на централния корт до последното място.

Они, които е следил резултатите на Кодеш през сезона 1970 г., не би се изненадали от неговия успех в Рим. Още миналата година Ян Кодеш доказа, че понастоящем е един от най-добрите играчи в света на корта. Прозвицето „краля на корта“ той придоби в Париж — по време на турнира „Ролан Гаро“, когато спечели първото място. А този турнир е включен в четирите прояви, известни под общото име „Голям шлем“. Своята миналогодишна победа в Париж той повтори и тази година през май.

Ян Кодеш израсна на кортовете на пражкия стадион „Шванице“, както и редица други чехословаки тенисисти. За разлика от другите обаче той никога не можеше да се насити на тениса, та баща му трябваше всеки ден буквално да го прогонва от кортовете, както и неговата сестра Власта, която също израсна като най-добрата тенисистка в Чехословакия. Иначе двамата биха играли и през нощта. Тая страст донесе плодове: Ян Кодеш стана най-напред ученически шампион на Чехословакия, после беше най-добър сред младите, представяше страната си в купата „Галеа“, а вече няколко години е чехословаки тенисист № 1 и опора на националния отбор в състезанията за купата „Дейвис“.

При това той нямаше никакви особености, които в тениса да го поставят над другите. Не е висок, няма и особено голяма физическа база. Ала владее перфектно основния регистър от удари, сред които най-силно негово оръжие е отличният бекхенд. За да се изравни с играчите от абсолютния световен връх, му липсва по-силен сервиз — това е главно условие за успех при игра на корт с „бърза“ повърхност, каквато е тревата паркетът и др. И в подвижността има още какво да догонва. И той знае това. По тая причина дори днес, когато официално е включен в десетката на най-добрите съвременни тенисисти в света, не спи на лаврите си и усилено се старее да отстрани своите недостатъци. Ясно му е, че без силен сервиз, свършени волеа и бързи крака ще си остане само посредствен играч на тревните кортове. А той би желал веднъж да постигне успех и в Умбълдън, където засега още не е успял да се наложи, макар че светът заслужено го нарича „крал на корта“ — на зеления корт...

В края на краищата Ян Кодеш още не е казал своята последна дума. Та той е само на 25 години!

Ярослав БРЖЕЗИНА

Снимка: Ярослав СКАПА

Когато през юни съюзният капитан на унгарския национален отбор Йозеф Хофер подаде оставка, на дневен ред излезе въпросът за неговия наследник. По това време една от най-актуалните теми в Унгария бе състоянието на футбола. Обществеността бе сериозно разтревожена и одобряваше кандидатурата на Рудолф Иловски, познат със своята „твърда ръка“. От него се очакваше да разпръсне със своята работа черните облаци, надвиснали над футболния небосклон. Новото ръководство на футболната федерация също очакваше с големи надежди резултатите от дейността на Иловски, без да държи сметка за това, че той има и противници. Противниците му се мотивираха главно с факта, че известният специалист за известно време бе на треньорска работа в Гърция и се е откъснал от унгарския футбол. Подобно твърдение обаче би било неправилно, защото и извън родината Иловски продължаваше да следи състоянието и проблемите на унгарския клубен футбол, на националния отбор. Той познаваше добре сегашното му състояние, а освен това от сегашния състав на националния отбор само 4 играчи не бяха титуляри по времето, когато Иловски още не бе заминал на работа в Гърция. Освен това той познава добре възможностите на тия четирима футболисти, интересувал се е за тяхната игра по време на престоя си в чужбина.

В края на краищата напредна становището, че кормилото на националния отбор трябва да бъде в здрави ръце, и Иловски бе назначен. Но

Рудолф Иловски

«той» вкусил някои от неприятностите на своите предшественици — при заместването за Бразилия, където отборът на Унгария постигна радващото 0:0, двама от играчите на „Вашаш“ (Месью и Фаршани) отказаха да отпътуват с групата. Това е минало, но трябва да се припомним, защото отново дойде да посочим, че е нужно да се изяснят редица въпроси за отношение то между ръководителя на националния отбор и клубните треньори и ръководители. За в бъдеще не бива да се допуска случай като този с треньора на „Вашаш“ Махаш, който не разреши на своите футболисти да заминат в Бразилия...

Иловски смята, че трябва да се продължи борбата с противниците от предварителната група за европейско първенство — България, Франция, Норвегия — и да се завоюва място във финалната осмица.

Панчич („Ференцварош“) и Бене („Дожа Уйпеш“) — на тях разчита и новият съюзен капитан.

Снимка: Йозеф ФАРКАШ

КАПИТАНЪТ Е ДОВОЛЕН

— Това е трудна задача — казва съюзният капитан, — но не и неразрешима. Ако успеем да влезем в четвъртфиналите, ще получим висока оценка и от противниците, и от приятелите ни на вътрешния футболен фронт. А ако не сполучим?... У нас няма илюзии. Искаме да сме реалисти — искаме да победим!

Може би някои смятат, че Иловски си представя сегашния национален отбор като лист чиста хартия и има намерение да започне вписването в него на всичко отначало. Самият съюзен капитан обаче не мисли така. Ето някои негови идеи, които говорят за намерение да се преланат в сегашния състав нови, свежи сили, а не да се започне „от нула“.

— За нас основно правило ще бъде непрекъснато да подновяваме отбора с нови играчи от младежкия състав. Но не само това. Ще спаз-

ваме още едно изискване: в състава за всеки следващ мач да намират място ония, които са се представили много добре в техническо и психологическо отношение в предишния двубой.

Всичко това бе приложено от Иловски, когато той комплектуваше отбора си за мача с Бразилия. Подбрани бяха играчи с рутинна, борбеност и тактическа зрелост.

Иловски не случайно е оптимист. Той познава добре състоянието на световния футбол и смята, че във футбола няма невъзможни неща. А и защо да не е оптимист, след като е най-близко до своите играчи, познава и тях, и бъдещето им, може да води заключения и да се надява за бъдещето и на унгарския национален отбор.

Ищван ЧИЛАГ

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ПОКУПКИ НА ЕДРО

Забраната за внос на чуждестранни футболисти в Испания принуди клубовете да търсят нови играчи извън младите таланти в собствения си страна. Естествено големите „звезди“ не са много, а конкуренцията при покупки-продажбите е голяма, защото всички търсят добри играчи, стремят се към обновяване на съставите си. В особено тежко положение изпадна мадридският „Реал“, свикнал в миналото да разчита на „звезди“ от най-истинна голяма величина. Но Сантамария, Ди Стефано, а сега и Хенто вече се оттеглят от футболната сцена, значителна част от останалите са на пределна възраст: Санчес е на 34 години, Зоко и Амансио — на 32, Буено — на 30.

Това лято ръководството на „Реал“ взе енергични мерки за попълване на състава с нови, надеждни играчи. Използуван бе нов стил при покупки — сделките се вършеха на едро, изхождайки от принципа, че половин дузина се купува по-евтино, отколкото парче по парче. Или че е по-лесно да се спечели от лотарията, ако се купят шест билета, а не един. Така са мо от клуба „Сантандер“ това лято „Реал“ купи трима играчи с един договор. Това са вратарят Корал (22-годишен), централният нападател Сантягана (22) и лявото крило Агулар (20). Сантягана е титуляр в аматьорския (олимпийския) отбор на Испания, а останалите двама — в младежкия национален отбор. Общо през тази година „Реал“ закупи по половин дузина „надежди“. Ако поне една от тях действително оправдае надеждите и стане играч, усилията на клубното ръководство и изхарчените пари ще бъдат оправдани.

СЕВЕРОИРЛАНДЦИТЕ СА ОПТИМИСТИ

В тазгодишния британски турнир отборът на Северна Ирландия се класира на второ място — след англичаните. Оттогава минаха повече от три месеца, но североирландците и до днес си спомнят решителния мач с Англия и продължават да повтарят: „Ако съдията не бе отменил гола на Джордж Бест поради не съществуващо нарушение срещу вратаря и ако бе видял как английският нападател Лий игра с ръка, а после Кларк вкара единствения гол за Англия от запада...“

Сегашните североирландци са оптимисти. Те смятат, че ако треньорът на представителния им отбор Били Бингъм (същевременно менажер на „Линфилд“) има възможност да получи всички футболисти, които играят в английски клубове, ще се озове изведнъж в завидното положение да формира един млад и талантлив отбор, способен да направи много неща.

Успехът в британския турнир даде повод за ново съживяване на футбола в Северна Ирландия, след като имаше опасност да замре съвсем след миналогодишното първенство на лигата, преминало при съвсем слабо посещение. Във връзка с това, за да компенсира загубите си, клубовете ще повишат цените на билетите за новия сезон с около 20 пенса. От друга страна, направено е предложение да се образува професионална футболна асоциация, като за целта е разработен специален регламент в 14 точки. Той ще бъде обсъден и предложен за приемане. В него се разглеждат правата и задълженията на професионалните футболисти, преминаването на аматьора в професионалист и обратно, футболното съдийство,

во, наказанията на провинилите се играчи и т. н.

Според последни съобщения от Британските острови Били Бингъм е получил предложение да бъде назначен за треньор на гръцкия национален отбор. Той е отговорил, че по принцип е съгласен да приеме това и се надява скоро да подпише договор.

ОТНОВО НА „АЦТЕКА“

Миналата година стадион „Ацтека“ в мексиканската столица бе арена на най-възвущите двубои от IX световно първенство по футбол. Сега там отново се играе за световната титла, само че актьорите са... жени. В ход е турнирът между отборите на Мексико, Аржентина, Англия, Дания, Италия и Франция, които на 5 септември трябва да излъчат новия световен шампион за жени.

Както и трябва да се очаква, тая „спортна проява“ е придружена от невиждана рекламна шумотевица. В съблекалните на отборите специални фризьори и гримьори подготвят състезателките за... традиционните пресконференции след всеки мач. Естествено всичко това е по скоро модно ревяно, отколкото пресконференция, но нали тъкмо такива са целите на гешефтарите, тъкмо такъв е смисълът на организирания турнир между женски отбори! На страна от първенството не останаха и редица модни къщи, които устроиха на стадиона витрини с най-новите произведения на шивашко изкуство и фантазия. Излагат се всевъзможни парфюми, червила и т. н. Не липсва и от делна витрина с футболни фланелки, скроени и ушити според последните изисквания на мода...

ПАНОРАМА

Европейският шампионат по лека атлетика в Хелзинки продължава да бъде предмет на коментари в чуждестранната преса. Финландският вестник „Уузи Суоми“ прави равносметка по олимпийската система за класиране на страните (за първо място 7 т., за второ — 5 и т. н.): 1. ГДР 204,5 т., 2. СССР 146, 3. ГФР 123, 4. Великобритания 75,5, 5. Полша 64, 6. Финландия 32,5, 7. Чехословакия 28, 8. Италия 26, 9. Франция 24, 10. Унгария 23, 11. Румъния 18,5, 12. Швеция 15, 13. Югославия 13, 14. Австрия 12, 15. Белгия 10, 16. Швейцария 9, 17—18. Гърция и Испания — по 4, 19. България 2, 20. Ейрос 1. Без представители в призовата шестница останаха: Холандия, Норвегия, Дания, Португалия, Турция, Исландия, Люксембург, Гибралтар и Лихтенщайн. Не участваха на шампионата само Албания и Малта.

Бившият световен шампион по бокс (проф) в тежка категория Касиус Клей (САЩ) се готви усилено да възвърне титлата си. Насрочен е мачът му с неговия сънародник Джейми Кери на 5 октомври на стадион „Ацтека“ в Мексико. При победа той ще предаде исканс за среща-реванш с носителя на световната титла Джо Фрейзър в Мексико или в Лос Анжелос.

Традиционният атлетически мач Европс — Америка е отложен за неопределено време. Президентът на Европейската асоциация по лека атлетика (ЕАА) Андриан Паулен заявява, че този мач не се осъществява по причина на американците, които имали финансови затруднения. По същата причина е отложен засега и предвиденият първи мач Америка — Европа в зала през март идущата година в САЩ.

Сборният отбор на СССР по баскетбол с усилената подготовка за европейския шампионат в Есен (ГФР). Вички най-добри баскетболисти бяха изпробвани на мемориала „Юрий Гагарин“ в Ленинград. Младежният състав на СССР победи Финландия със 112:70, а титулярният — Италия с 90:52. Особено се отличил капитанът на младежкия отбор Анатолий Крикум, който бе най-добрият реализатор на мемориала и по всяка възможност ще бъде включен в основния състав за европейското първенство. Добри прояви са имали също националите Зидек, Симонович и Паулаускас. Сборният отбор на СССР на 2 септември ще замине за Италия, където ще бъде последният му етап на подготовка за Есен.

Дона де Варона, олимпийска шампионка от Токио на 400 м съчетано плуване, не скъсва връзките си със спорта. Тя работи като коментаторка в телевизията и отговаря за развитието на плуването в Калифорния. Неотдавна между другото тя има смелостта да заяви: „За да тласнем отново напред американското плуване, за да се борим срещу австралиската заплаха и напредка на европейците, трябва да привлечем към басейните нашите цветнокожи. Лично аз направих в Лос Анжелос серия от експерименти с деца и възрастни, които ме убедиха окончателно, че не съществуват никакви физиологически пречки цветнокожите плувци да се издигнат до върховете на спортното майсторство. Ако те бъдат привлечени масово в плувния спорт, напредъкът няма да закъснее...“

Дебют на трите кова

1. e4 e5 2. Кf3 Кc6 3. Кc3
4. К:e5 К:e5 5. d4 Оd6 6. Оe5
7. ф4 О:c3+ 8. бц Кf6 9. e5
10. Дd3 Кc5 11. Дd5 Ке6 12. e5
13. х4 ф6 14. хf фg 15. Т:х7 Тd8
- Т:г7 ц6 17. Дd6 Т:ф5? 18. Тг6+
19. Д:ф8 мат.

Както виждаме, машината проявява да „мисли“ не само, а спонтанно на човека, но вече може да не без „шахматист в сандък“ — все пак „мисловният процес“ на съветската програма, която възхожда американската, изобщо може да се сравнява с мисленето на живия шахматист, чувствително отстъпва.

Какъв е изходът? Според Мил Ботвинник, доктор на техническите науки и бивш световен шампион по шахмат, вместо да се върви по „тематически“ път, трябва да се конструират автомати въз основа на щите принципи, които се използват от човешкия мозък при игра на шахмат. С други думи, машините трябва да се възбуждат с качества на човешкото мислене.

Виктор БАВ

МАШИНИ ИГРАЯТ ШАХМАТ

От дълго време човекът се е опитвал и до днес се опитва да създаде автомат, машина, робот — наричайте го, както искате, — които не по-малко успешно от него да действуват над 64-те квадратчета на шахматната дъска.

Първата такава машина се е появила във Виена още през 1769 г. Тя представлявала голям сандък с шахматна дъска, край която седял „турчин“ — механичен играч в екзотично облекло. За да създаде такава машина, унгарският изобретател Фаркаш Кемпелен трябвало доста да се потруди. „Турчинът“ се движел, обявявал шах с три кимвания

на главата, при неправилен ход на съперника прекратявал играта и — най-важното — играел великолепно! В сраженията с него слагали оръжие дори много силни шахматисти.

С това свое изобретение Кемпелен обиколил много градове и страни. Навсякъде автоматът карал всички да се възхищават.

Когато през 1804 г. изобретателят умрял, „играчката“ му останала у някой си И. Мелцел, който продължил триумфалните демонстрации. Веднъж, през 1809 г., в Шьонбрун (Австрия) срещу машината играл Наполеон. Императорът решил да про-

вери „таланта“ на механизма и напорно направил неправилен ход. „Турчинът“ поправил грешката на партньора си. При следващия ход Наполеон отново нарочно сбъркал и лак бил поправен. А третия път „турчинът“ чисто и просто се ядосал и съборил фигурите на пода, което много зарадвало императора: той бил успял да „извади“ от равновесие дори машината.

Партията била изиграна повторно и Наполеон твърде бързо я загубил.

Почти седемдесет години шахматната машина изумявала света, изиграла триста партии и загубила само шест. Но това е лесно обяснимо: шахматните фигури се ръководели не от механизъм, а от... човек. Да, в сандъка с шахматната дъска, край която седял „турчинът“, всеки път по време на игра се намирал някой от най-добрите шахматисти на тогавашното време и ръководел партията. Това се разбрало през 1834 г.

Случил експеримент за създаване на шахматна машина „без измам“ направил преди Първата световна война испанският учен Леонардо Каведо. Неговата рожа можела да даде мат на черния цар, когато е останал сам на дъската, а срещу него има две бели фигури — цар и топ. Ала и в дадения случай машината фактически не „мислела“, а само решавала геометричен проблем. Работата е там, че при движението си черният цар изпращал в механизма електрически импулси, след което започвали да действуват електромагнити — притегляли „своите“ фигури, в чиято основа били монти-

рани метални сачми. И понеже асичко било предварително обмислено в полза на силната страна — белия цар и топа, — никога не ставало нужда машината да оценява позицията. Ръководен от елементарни правила, механизмът се стремел само да изтиква черния цар към края на дъската (това по принцип не зависи от първоначалното разположение на фигурите).

Както е известно, той ендшил е много прост, но трябвало да бъде създаден извънредно сложен механизъм, та машината да „играе“ правилно. Ами при по-сложни операции? При разиграване на цяла партия?

Това се оказало възможно само за електронно-металните машини: те решават за миг изключително трудни математически задачи. Отначало машината се програмира (снабдява се със запас от знания), а после в хода на играта преценява възможните варианти и избира най-добрия за дадения момент.

Но шахматът не е „гола“ математика (например как да се изрази с формула понятието „жертва“?) и за това още няма универсална програма за електронно-металните машини.

Вижте първата в историята шахматна партия между електронно-метални машини, създадени от учениците на СССР и САЩ. Партията е играна през 1967 г.

ТРИДЕСЕТАТА...

нето на игрите през 1953 г. до 1961 г. Югославия само по един път е отстъпвала първото място на Румъния и България). С по-големи претенции ще се явят на старт в Загреб и гърците — неизменни победители в 11-те официални балкански преди войната. Но въпреки техния напредък през последните години те отново ще играят ролята на катализатор — на отбор, който ще отнема точки от първите три сили; а това има решаващо значение за крайното отборно класиране.

Съгласно регламента на балканските всяка страна има право да участва с по двама атлети в дисциплина и с по един шафетей отбор, като точки се присъждат само на първите шест (в шафетите се удвояват). Затова от голямо значение е в 37-те дисциплини (от олимпийската програма не фигурира само 50 км сп. ходене) в призовата шестца да се класират двамата представители. При женския шампионат този въпрос не стои така остро, тъй като фактически участвуват три отбора. Гърция и Турция представят само няколко единици, които почти не оказват влияние върху крайното подреждане на трите останали страни.

В досегашните 29 официални Балкански игри (без „пробните“ през 1929 г.) България е печелила чети-

ри пъти първото място — през 1963, 1969 г. в София и през 1970 в Атина. В тринадесетте балкански на атлетиките (те водят началото от 1957 г.) Румъния е печелила пъти отборната титла, България — два пъти (през 1963 г. в София и 1966 г. в Сараево), а Югославия нито веднъж.

Тридесетата балканска — 3—5 септември в Загреб — и своите шампиони...

Ешуа АЛМ

1. МИХАИЛ БЪЧВАРОВ — най-много балкански титли: 14 (5 на 100 м, 3 на 200 м, 6 на 4x100 м)
2. АТАНАС АТАНАСОВ — новите рекорди на 200 (1.48.4) и на 1500 м (3.42.4) ли ще му донесат две титли в Загреб!
3. ЕЛЕНА СТОЯНОВА — 17,41 м на тласкане — първо място в световния ранглиста на 19-годишните.

Внушително летебрене! Няма друго регионално състезание в света с такава богата история. Балканиадата по лека атлетика фактически е родоначалник не само на различните първенства на нашия полуостров, но и на подобен род състезания в света. Повече от 40 години тя е централно спортно събитие между балканските страни.

Тридесетото издание на лично-отборния атлетически шампионат на Балканите ще се състои в края на настоящата седмица в Загреб, който става за втори път домакин след 1934 г. Преди 37 години Загреб бе първият град, който организира Балкански игри извън Атина. Сега той ще бъде втори организатор на балканиада на тартанова писта. Сигурно това ще даде благоприятно отражение върху постиженията. Разбира се, основен стимул за по-високи резултати ще бъде очакваната равностойна борба за отборната титла между мъжките отбори на Румъния, Югославия и България. Румъните ще защитават своята миналогодишна титла от Букурещ, която две години поред преди това бе притежавали на България. Югославията вече десет години са само асистенти на румънците и българите. От 1961 г. те не са печелили първото място и естествено сега ще хвърлят всички сили, за да си възвърнат големия престиж, който имаха на Балканиа-

извънреден тираж

ФИШОВЕ ЗА ИЗВЪНРЕДНИЯ ДЕВЕТОСЕПТЕМВРИЙСКИ ТИРАЖ ЩЕ СЕ ПРИМАТ НА 6,7 И 8 СЕПТЕМВРИ ВКЛ. ТЕГЛЕНЕТО НА ТИРАЖА ЩЕ СЕ ИЗВЪРШИ НА 9 СЕПТЕМВРИ 1971 (ЧЕТВЪРТЪК). ПРОПУСКАЙТЕ ДА ПОДАДЕТЕ ФИША СИ В ТОЗИ ТИРАЖ. Фишове за 37-ия редовен тираж ще се приемат на 10 и 11. IX. 1971 г. вкл.

ЗА ВЕДРА АТМОСФЕРА

Партийната повеля за ликвидира- го на недостатъците на българ- ия футбол и на недостойните про- и около него намери най-широк звук в цялата спортна — и не само ортна! — общественост. Сега фут- илните срещи преминават като авило при коректна игра на съ- езателите и спортменско държане зрителите.

И точно затова още по-нетърпи- са онези недопустими изблици на убоост, на неуважение към спорт- я съперник и съдия, онези реци- ви на некултурно държане на зри- тите, които за съжаление все още прокрадват по нашите стадиони. колкото и редки да са, трябва бъдат ликвидирани веднъж зави- ги.

... Спортът (в това число и фут- тът, разбира се) е благородно съ- нование, в което наред с физи- ките и техническите възможности, тори и преди тях се проявяват мо- ините качества на младите хора; дионът е място за отмора, за ес- ическа наслада и удовлетворение тези възможности, от тези каче- а. Независимо от това, кои са ните носители — „своите“ или ждите“. И точно затова изразът любовта към отбор или състеза- , подкрепата, която зрителите им зват, трябва да вървят ръка за а с уважението към спортния ерик, към неговите качества. Не

е нужно да се доказва, че тон за това дават на първо място състеза- телите. Всяка тяхна проява на те- рена резонира мигновено по трибуни те и често криворазбраната обич към любимците води до недостойни про- яви. Свое голямо място в тази връзка между терен и трибуни, между състезатели и зрители имат съдиите. И то голямо! Защото обек- тивното и точно съдийство възпита- ва и едините, и другите...

Преди няколко дни Централният съвет на БСФС прие мероприятия за по-добро поведение на футбол- истите и зрителите. Набелязани са цялостни мерки за ликвидирането на слабостите. Тези мерки безспор- но ще срещнат пълното съдействие на всички обществени организации. Но за да станат дело на цялата об- щественост, всеки футболист и всеки зрител трябва да намери своето място. Именно състезателите — по- добре от всеки друг! — могат да „укротят“ онези свои съиграчи, кои- то пренебрегват нормите на социа- листическия спортен морал; точно самите зрители могат да обуздаят онези единици, които превръщат трибуните от място за почивка и удоволствие в арена за изява на нис- ка култура, вредна запалянк- шина и зловредни страсти.

И тогава по терените и край тях ще царят истински ведра атмосфера!

Така започна „серията“ във Враца ... И така завърши

БЪЛГАРСКИТЕ КАНУИСТИ С МЕДАЛИ!

Виктор Бойчев

Двама доскоро неизвестни бъл- гарски състезатели на кану затвърди- ха позициите на българския спорт на IX световно и европейско първенст- во в Югославия. За тях тепърва ще се говори и пише и за другарите им от българската флотилия, които постигнаха голям успех за на- шата страна. Виктор Бойчев е ро- ден в София, член е на ЦСКА „Сеп- темврийско знаме“, военнослужещ. Неговият партньор Федя Дамянов е от Видин — града, в който израснаха най-много и най-добрите ни кану- исти. Сега Федя е втора година сту- дент във ВИФ „Г. Димитров“ и се съ- тезава от място на „Академик“ (СФ). Два дни наред, събота и неделя, на подмуна на победителите, над циф- рата 3, стъпиха двамата българи. Пър- вия бронзов медал те завоюваха на 1000 м. Така миналогодишният успех на Б. Любенов и С. Илнев от светов- ния шампионат в Копенхаген бе за- пазен. Другите бронзови медали те спечелиха на дисциплината двумест- но кану на 500 м.

На IX световно първенство асистен- ти на нашите „бронзови“ представител- и бяха младият Ив. Бурчин, заел четвърто място на 10 000 м, змс Б. Любенов — шести на 1000 м, и Сп. Велков — шести на 500 м.

От Белград нашите гребци се връ- щат горди и с чувството на изпълнен дълг. Те ни зарадваха с хубав успех — достойна отплата за големите гри- жи, които се полага за един от най- младите спортове у нас.

Федя Дамянов

НАИСТИНА ИНТЕРЕСНО

два решителни гола в един неочаквано напрегнат мач.

КРЪГЪТ

ТРЕТИЯТ кръг на шампиона- та футбол не направи изключение. че денят се познава от трудност, трудно ще могат да се дават никакви точни прогнози. Няма кой да очаква, че „Славия“ толкова неубеди- телно срещу „ЖСК—Спартак“ (да- ва този мач не са се повтори от слабостите от близкото минало...), ще огорчи дружината Ботев?

нерационално, с толкова слабости на такива основни играчи като Яки- мов и Никодимов? Нима са от най-логичните резулта- ти на „Черноморец“ в Ст. Дими- тров или на „Черно море“ срещу „Академик“ в София? Има — поне досега — „сол“ в тал- годишното първенство... **НАПАДАТЕЛИТЕ** този път не се отличиха — в мрежите спряха са- мо 19 топки; осем от съставите въ- обще не можаха да отбележат гол. Но независимо от това в някои от срещите пролича ярко стремешът да се гони победата с всички сили. Та в два от трите мача, в които и двата отбора отбелязаха голове, по- бедителите (ЦСКА „Септ. знаме“ и „Етър“) трябваше да ликвидират

преди всичко преднината на против- ниците си. Нека не пренебрегваме този покъ- зател. В СССР например на отбора, спечелил най-много срещи, след като съперниците му са водили в ре- зултата, се присъжда специален приз. Защо да няма подобна награ- да и у нас?

ТРУДНО е да се прави задочно сравнение между участниците в де- ветте срещи. Но поне в този кръг „Левски—Спартак“ едва ли може да има конкуренция като отбор на сез- мината.

Силната игра на вицешампионите извяда на показ всички слабости на „Ботев“. След победата си в тур- нира за купата на Съветската ар- мия „сините“ играха с подем, ту- шираха много от недостатъците си. Те не тръгнаха по пътя на тради- ционната предпазливост на чужд терен, започнаха остро. И много сил- но. Веселинов откри резултата в 25-та минута и неговият удар бе 15-ият към вратата на Тасев!

В ПЛЕН НА ПРИМИРЕНИЕТО...

Първите три кръга от първенст- во на „А“ РФГ донесоха на поси- телите на бронзовите медали само две точки. Само за няколко седми- ци „Ботев“ претърпя истинска ме- таморфоза. Спадането в играта на отбора в края на миналото първен- ство (тогава всичко бе обяснимо — отборът не можеше нито да спече- ли повече, нито да загуби третото място...) е стигнало до истински срив.

Знаеше се в началото на мача в неделя, че „Левски—Спартак“ е и технически, и тактически, и — ако щете — с качества на отделните си състезатели над „Ботев“. Врачи- ни можаха да разчитат на успех са- мо при условие, че бъдат по-борбе- ни, по-маневрени, повече заангажи- рани физически. Т. е. ако покажат

всички онези качества, които ги из- качиха на третото място. Нищо по- добно не се видя на терена. „Сини- те“ бяха и по-бързи, и по-издръ- жливият, и по-упоритият отбор. До- ри техните нападатели биха врачани в борбата за първа топка, всеки от софиянци печелеше съревновани- то в бързината, в силвите едино- борства. Играчите на „Ботев“ про- сто бяха принудени непрекъснато да „догонват“ и почти не смогваха да вземат, макар и краткотрайно, инициативата.

Беше наистина неприятно да се види едн Г. Каменов така немо- щен пред вратата на Михайлов, или едни Райков, който нито веднъж не показа организаторското си умение; или едни Ангелов, който с нищо не напомнише за присъствието си на терена... Впрочем по-добре е да се посочат изключенията — неумори- мият Тошков, който сякаш сам искаше да заличи слабостите на сво- ите съиграчи, и Е. Порданов, един- ственият, който даваше някаква ост- рота на атаките. А те наистина не носеха опасности — за целия мач ботовци отпратиха само 13 слаби удара и нито един от тях не може- ше да се нарече гол...

Наред с това, разбира се, „Ботев“ показа и други слабости. Еднообраз- ното вдигане (наистина от всяко по- ложение!) на топката пред врата не можеше да донесе нищо добро срещу Михайлов, Ивков и Же- чев. В отсъствието на доскоро ти- гулярните крила (Патеров е преми- нал в „Етър“, а Бакърджиев игра само едно полувреме) в неделя ня- маше и помощ от онези атаки по фланговете, които донесоха много неприятности на „Славия“ две сед- мници преди това.

Но така или иначе, само след две седмици „Ботев“ започва борбата за купата на УЕФА. А това значи, че в тези дни трябва (колкото е въз- можно за такъв срок) и да се по- добри физическото състояние на „Бо- тев“, и да се ликвидира необясни- мото примирение, обхванало отбо- ра...

Враца—София

Митьо ЕКСЕРОВ Снимки: ЕМИЛ МАНДЖАРОВ

„ТИМУР“ от с. Генерал Ки- селово, Варненско, ръководен от обществения инструктор Лю- тви Хюсеинов, победи в турни- ра „Футболна смяна—71“, сле- дван от „Граничар“ (Петрич), „Тримонциум“ (Пд) и „Тино“ (Сф).

Малките футболисти остави- ха приятни впечатления със сре- щите си, в които имаше мно- го настроение, план, дръзнове- ние. Загатнато бе и майсторст- вото, което може да се развие. Стига да има кой да насочи де- цата в по-нататъжния им тре- нировъчен път...

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

Най-четеният спортен вестник в света е без съмнение „Советский спорт“. За това, колко обичан и уважаван е той, свидетелствуват следните данни: средният тираж на „Советский спорт“ е 3 220 000 екземпляра, а броят на редовните абонати — 2 913 355 души. Те си цифри са още по-внушителни, като се има предвид, че и всяка република на СССР издава свой спортен вестник.

8 СТРАНИЦИ ЗА ВЕЕТАЙНЕН

На завършилото неотдавна европейско първенство по лека атлетика в Хелзинки огромна радост за домакините донесе Веетайнен със своите победи на

МИНИ СЛУЧКИ

5000 и 10 000 м гладко бягане. Цялата финландска преса посвети на този успех много място, но рекордът в това отношение принадлежи на вестник „Ниа Пресен“. От своите шестнадесет страници той отдели на Веетайнен цели осем!

80 ГОДИНИ С МРЕЖИ НА ВРАТИТЕ

През 1891 г. в мач между английските отбори от южната и северната лига

за първи път са били поставени мрежи на футболните врати. Това станало по предложението на футболистите от Ливерпул. Мрежите на фирмата „Броди“ поставени на стадиона „Уембли“, вече 6 години не са сменени. Интересно е да се отбележи, че още през 1213 г. семейство Броди снабдявало английския флот с аборажни мрежи.

ПЪРВОТО РЕШЕНИЕ НА ФИФА

Известно е, че Международната футболна федерация (ФИФА) е основана на 21 май 1904 г. в Париж. А знаете ли кое е първото решение, взето от нея? Това е, че формата на вратаря трябва да се отличава от тази на останалите играчи...

ИСТОРИЯ, ОТЛЯТА ОТ БРОНЗ

Вдънуваме се, спорим, изживяваме радости и разочарования при всяко спортно събитие. Така ли е било и в древността? Имаме ли археологически находки-документи, които да доказват, че например древните траки са спортували? Такива безспорни свидетели на историята са многобройните монети, открити по нашите земи.

Ако изхождаме от досега познатите антични монети, на първо място трябва да поставим борбата. Изглежда, този спорт се е радвал на най-широка популярност. Това се вижда от монетите на пет града, които през II и III век от нашата ера са притежавали правото да сечат монети: Никопол на Росица (днешното с. Никоп, Търновско), Анхиало (Поморие), Марцианопол (Девня), Деултум (с. Дебелт, Бургаско) и Филипопол (Пловдив). В продължение на повече от 100 години, обхващащо времето на осем римски императори, монетарниците в тези градове сели монети, върху които е изобразена фигура на борец.

Фигурата на бореца е представена винаги гола, в изправена стойка, с лице, обърнато напред. Самият борец е внушителен, художествено изразен, като е дясната си ръка или държи, или полага венец (символ на увенчаване с награда) на главата си, а в лявата ръка има палмова клопка — също символ на дълговечност за победителя.

В някои монети долу е изобразена урна, дълга или друг съд с масло, в който борецът потапя ръка. От това изображение става ясно, че преди да пристъпят към схватките, древните борци, както това се практикува в народната борба, са се мазали с масло, за да затруднят своя противник.

Освен изправени, увенчани с лаврови венци, по античните монети се срещат и фигури на атлети в борба, в застрашаваща поза — например лявата ръка протегната напред (бронзови монети, сечени във Филипопол по времето на римския император Каракала, 198—217 г. от н. е.). В други монети от времето на император Елагабал

Борец, който полага венец на главата си, а с другата ръка държи палмово клоноче (Анхиало, Гордиан III — 238—244 г. бронз).

(218—222 г. н. е.) са изобразени двама борци в момент на борба при твърде динамична схватка. А от времето пак на Каракала е запазен медал, върху който са представени трима борци.

Борци (Филипопол, Елагабал 218—222 г. бронз).

От римските монети, намерени у нас, научаваме, че по нашите земи са се практикували в античността и други видове спорт. По времето на император Север Александър, Гордиан и Антонин Пий, съответно монетарниците в Марцианопол, Деултум и Филипопол, селили монети с изобразени фигури на мъже, които държат дълги копия. Че това са състезатели, а не войници, няма никакво съмнение, тъй като войниците винаги са изобразявани облечени.

Твърде интересен е и медалът, запазен до наши дни от времето на Каракала. Върху този медал е изрязана голата фигура на дискохвъргач. Античният атлет държи диска с лява ръка, а в дясната — три топки, които без друго трябва да изрязават гюлетата.

България е една от най-богатите със старинни монети страни, находките са многобройни. Това са посланици на историята, дошли от отшумели епохи в наше време.

Боян ПЛАКИДОВ

7 ДНИ СПОРТ

Футбол: Четвърти кръг „А“ РФГ от 17.00 ч. Първите четири срещи са на 4, а останалите на 5 септември. Само мачът Локомотив (Сф) — Спартак е от 10.00 ч.

Дунав — Локомотив (Пд)
В Русе: 10 4 3 3 9—11
В Пловдив: 10 0 1 9 10—31

Левски—Спартак — ЖСК—Спартак
В София: 15 12 3 0 23—5
Във Варна: 14 5 4 5 18—14

Черноморец — Академик
В Бургас: 3 1 1 1 3—1
В София: 3 0 2 1 4—6

Чардафон—Орловец ЦСКА „С. з.“
В Габрово: 1 1 0 0 2—1
В София: 1 0 0 1 0—4

Локомотив (Сф) — Спартак
В София: 14 9 4 1 23—11
В Плевен: 13 2 8 3 7—9

Славия — Етър
Не са играли за първенство.

Лъсков — Ботев
В Ямбол: 1 1 0 0 1—0
Във Враца: 1 0 0 1 1—1

Черно море — Берое
Във Варна: 13 9 3 1 19—4
В Стара Загора: 12 2 3 7 8—15

Тракия — Марек
В Пловдив: 12 9 3 0 38—12
В Ст. Димитров: 12 3 2 7 17—27

Четвърти кръг Северна „Б“ РФГ — 4 септември от 17.00 ч.

Кърпачев — Локомотив (Рс)
Бдин — Дунав
Локомотив (Мз) — Волон
Левски — Септ. слава
Светкавица — Чавдар
Добруджа — Локомотив (ГО)
Доростол — Раковски
Лудогорец — Академик
Метгелург — А. Кънев

Четвърти кръг Южна „Б“ РФГ — 4 септември от 17.00 ч.

Славен — Ботев
Канев — Перник
Сл. герой — Пирин
Локомотив — Марица (Пд)
Арда — Миньор
Горубсо — Димитровград
Балкан — Велбъжд
Торфедо — Родопа
Яворов — Марица (Пз)

Лека атлетика: XXX балкански игри (мъже и жени) от 3 до 5 в Загреб.

Турнир „Дружба“ (юноши и девойки) от 3 до 5 в Хавана.

Волейбол: Европейско първенство за юноши от 2 до 12 в Барселона.

Плуване: Турнир на дружествата на МВР от социалистическите страни (включително и водна топка) от 2 до 5 на басейна „Левски—Спартак“ в София.

Тенис: Републиканско отборно първенство от 31 до 4 в София.

Тенис на маса: Международен младежки турнир от 3 до 6 в Приморско.

Ветроходство: Републиканско първенство за юноши и девойки за класове Звезда, Дракон и Пират от 2 до 5 в Бургас.

Хандбал: За Купата на НРБ от 4 до 8 в Ловеч.

Стрелба: Републиканско лично-отборно първенство от 3 до 7 в София.

Гребане: Републиканско отборно първенство — втори кръг — за юноши и девойки — старша възраст на 2 и 3 и за мъже и жени на 4 и 5 в Панчарево.

МОЗАЙКА

Около всяко кръгче с цифра в показаната посока нанесете думи със следното спортно съдържание:

1. Български борец, световен шампион в свободен стил от 1962 г. от Толедо — САЩ.
2. Съветски борец, световен шампион в стил от 1969 г. в Мардел Плата — Аржентина.
3. Известен съветски борец, многократен и световен шампион в св. стил.
4. Ирански борец, свободен стил, неколнократен световен шампион от 1965 г. насам.
5. Турски борец, световен шампион в св. стил 1957 г. от Истанбул.
6. Български борец, световен шампион в св. стил от 1957 г.
7. Български борец, световен шампион в св. стил от 1969 г.
8. Съветски борец, световен шампион в св. стил от 1967 г.
9. Ирански борец, световен шампион в св. стил от 1969 г.
10. Известен български борец, двукратен световен шампион в св. стил от 1963 и 1966 г.

ски борец, световен шампион в свободен стил от 1965 г. насам. 5. Турски борец, световен шампион в св. стил 1957 г. от Истанбул. 6. Български борец, световен шампион в св. стил от 1957 г.

шампион в св. стил от 1957 г. 10. Известен български борец, двукратен световен шампион в св. стил от 1963 и 1966 г.

Съставил: Антон ТОШЕВ

Карикатура от Ж. ТУДЖАРОВ

Без думи.

Лято...

НАБЛЮДАТЕЛНИ ЛИ СТЕ...

Можете ли да откриете осемте грешки, които художникът допуснал при прерисуването на първата картина?

Отговори на фотозагадката от бр. 12...

Борците, които показваме в предния брой, са Петър Киров и Еню Тодоров. И двамата са заслужили майстори на спорта. На снимките ги виждате в успешни атаки срещу своите противници. Те са включени в нашия национален отбор за световното първенство.

Еню Тодоров ще се бори в категория до 62 кг в свободен стил. Досега той е бил европейски шампион в Скопие през 1968 г., София — 1969 г., Берлин — 1970 год. и втори на олимпиадата в Мексико.

Петър Киров притежава всички възможни титли. В своята категория до 52 кг той е бил и републикански, и европейски, и световен, и олимпийски шампион.

...и на кръстословицата от бр. 12

ВОДОРАВНО: 1. Бонев. 6. Тенис. 9. Маратон. 10. Касил (Лев). 12. Тотев (Константин). 15. Атол. 16. Сола. 17. Такев. 21. Уланов (Алексей). 24. Колони. 27. Италики. 28. Планер. 30. Пилоти. 33. Николае (Мизил). 35. Елен. 38. Вапа. 40. Савов (Стефан). 42. Барел. 43. Василев (Георги). 44. Полет. 45. „Канев“.

ОТВЕСНО: 2. Онат. 3. Емил. 4. Вал. 5. „Марек“. 6. Тот. 7. Енос. 8. Имел. 10. Каву. 11. Сода. 13. Тото. 14. Воин. 17. Тотем. 18. Авара. 19. Екпин. 20. Вокил. 22. Лил. 23. Нин (Хоаким). 25. Нил. 26. Лот. 28. Прес (Тамар). 29. Анев. 31. Омар. 32. Итал. 34. Зилия (Анжела). 36. Лало (Е.). 37. Нове. 38. Вапа. 39. Пеле. 41. Ват. 42. Бек.

Два подлога в едно изречение

Разказ
от Глеб ГОРЦШИН

... тръгна към Забудко и го стисна
за яката. Свали го на телиха със сгра
... притисна и го притисна. Забудко има
... мощен врат на борец и могъща
... челист. Той беше Пекторалис. Беше
... Бруг. Беше победил грузинеца Карту
...
Кудасов натисна брадичката на Забудко с
... притисна тила му към телиха.
... вдигна. Кудасов се хвърли към
... обхвана го, задържа го и го
... през бедро, като си помогна с мах на
... Забудко се стовари по гръб. Кудасов
... крака.

— Чрез хвърляне през бедро с похват —
... за девет минути и четиридесет
... осем секунди победи Кудасов — ЕЛЖЕ
...
Съдбата раздели противниците по въглите.
... Забудко не спореше с него. Изглежда
... че все още не е разбрал за загубата
... не знае за нея и не вижда съдбата. За
... риколпоскане на студента от ЕЛЖЕТИН.
... През нея се бе разиграл драматичен дву
... на двама силни мъже. Но Кудасов не ви
... а залата лицето на момичето си, забравил
... него... Той се приближи до съдийската
... и помоли да го пуснат:

— Ще довърша последната среща утре су
... каза Вадим на съдиите. — Чака ме
... болен човек. Ако не отида при него и
... го закарам в болницата, може и да
...
Краките му отекваха в пролетния град. Не
... първа година се занимаваше с борба, бе
... побеждавал и в средна, и в полутежка ка
... категория. Немалко срещи бе и губил — по
... и чисто. Но да бие три пъти поред
... една и съща вечер, и то в тежка катего
... това още не му се беше случвало.

Очите му не срещаха погледите на минава
... Той виждаше само значителните пред
... Исакиевския събор, Петропавловската
... настръхналата над Нева Дворцов мост,
... Адмиралтейството... Трябваше да отиде при
... си, но в онази посока градът бе по-ни
... по-тъмен. По моста сновяха хора, ко
... трамвай. След него започваше Невски —
... претъпкан с живот, страсти и веселие.

Победното чувство го преизпълняваше; той бе
... победил и така щеше да бъде винаги. Такъв
... борба като Забудко не можеше да загуби
...
... все по-далеч оставаше лея му. Той не
... не търсеше момичето си, не се корее
... се обвиняваше. Победата му изглеж
... единствено значима същност и цел. По
... оправдаваше всичко. Той бе жесток
... борбата и излезе в града жесток и гор
...
... Кудасов влезе в ресторант „Европа“.
... познати баскетболисти с много
... момичета. Вадим никога не се сре
... такава момичета. На масата момиче
... мълчаха, пушеха, поглъщаха
... танцуваха. Често по двой
... тоалетната и дълго не се връ
... Ситняха с пръсти, изтръскаха
... без нужда пепелта от цигарите.

Поздравява Кудасов набързо, белго, после
... пак Той си помисли, че не би
... да бъде толкова да блесне някак, да разкаже ня
... Но не можа да си спомни нищо и
... — карай. Все едно, нали е победил
... борба.

— Имам право от вузовското първенст
... каза Кудасов и дари всички с откри
... усмивка — Борих се там. В теж
... категория. Трима натръсках. Единият
... поне сто и двадесет килограма. На
... предно подсицане с падане. Сам
... в той ми се друсиа с шкембето си.
... шкембето му е стегнато, като баскетболи
...
— Пфу, отвратително — заяви пушещата
... малък белег на бузата.

— А ще ви да-ва-да ли о-ор-ден за зас
... каза, разтегляйки думите, пушещата
... светла девинка с блядожълт блестящ
... платнена роза в ъгълчето на декол
...
Баскетболистът лениво изрече някаква гну
... по повод на сто и двадесетте килогра
... Брюнетката изтръси пепелта с яркочер
... ното си ноктите. Ноктите на блондинката
... бяха отбегнати като роклята. Тя също изтръ
... пепелта си.

— Борбата самбо, тя... — каза Кудасов
... взе цигара от масата, макар че не бе пу
... никога, — тя ни дава сила и власт.

— Два подлога в едно изречение — спомни
... си изведиш той. — Борбата самбо, тя... „за
... какво си кълим езика? Само нуки, сиви
...“
Оркестърът засвири и солистът запя.

Вадим харесваше много брюнетката. Тя
... имаше все пак не така дълга рокля, той ви
... ждаше краката ѝ в чорапи с черни пети, ма
... кар че се стараше да не гледа натам.

Но блондинката му харесваше повече. Той
... улавяше у нея грация, изтънченост.

Неговото момиче, скиорката, член на ком
... сомолското бюро, ходеше винаги в сако с
... комсомолска значка и права пола от груб
... вълнен плат.

Вадим се надигна, наведе се към брюнет
... ката и я покани да танцуват. Тя му се стру
... ваше по-близка, по-достъпна от блондинка
... — роклята ѝ бе без шлейф, на бузата бе
...
Брюнетката каза:

— Извинете, не танцувам.

Вадим се поусмихна, припомни си трите по
... беди и се обърна към блондинката.

— Тогава вас...
— Извинете-е-ете — изчурулика блондинка
... — не танцу-у-вам.

Тогава станаха баскетболистите, високи
... младежи, излъскани франтове, стилисти; коси
... към лъщяха от брилянти, плетените риж
... връзки бяха тесни и пъстри; на реверси
... кръгли значки; шампиони на ЦС
... „Наука“ по баскетбол.

Кудасов отоеше с неофициалното си сако,
... вбегнал му врат на борец не бе обхванат
... вратовръзка, лицето му бе издрано от те
... шка, не беше взел душ след борбата, косите
... бяха потни и в безпорядък. Точно тогава
... започнаха кампанията против сти

лягите. „Стилисти“ — помисли си Кудасов за
... девинките и баскетболистите. Викна на кел
... нерката:

— Момиче! Дай сто грама водка, сельодка
... и бутилчица газирана вода.

Помисли си: „Защо? Какво правя? Нали
... всъщност не искам. Утре трябва да се боря.“
И мислено се порови в каталога с формули,
... научени на телиха. „Трябва да умеем да се
... борим и след пиене — учеше го някой спор
... тист Сократ — и в лошо настроение да сме —
... пак на телиха. Трябва да побеждаваме себе
... си...“

Върнаха се баскетболистите с приятелките
... си. Вадим беше изпил вече водката и ра
... ботеше много старателно с вилицата. Компа
... нията седна, запуши, заговори с езика на по
... лудумите, полуфразите, междуметията и по
... луусмивките. Зае се с шампанското и коня
... ка си.

Кудасов вдигна очи от чинията, погледна
... смълчания оркестър, седналия зад рояла со
... лист и тихо каза:

— Да скачам по топката е занимание за
... козли и кученца. И още за морски львове —
... при Дуров.

Разговорът на масата продължаваше, като
... че ли тези думи не бяха казани. Но брю
... нетката, Вадим забеляза това, го погледна
... с ненавиждащо, черно с жълти точици око, а
... блондинката също махна с ресници към него.

— Баскетбол играят само лъскачите и сти
... лягите — каза Кудасов. — Несериозна ра
... бота. Не е мъжко занимание. Двама самби
... сти от средна категория ще оправят кой и
... да е баскетболен отбор. Целият отбор ще
... лежи на пода и ще квичи.

— Ти си пий содичката — каза познатият
... на Вадим, — помага срещу разстройство. Не
... що стомахът ти не е в ред. Иди имаш херния.
... Пий газирана вода, помага.

— Никой не ви е канил — не се стърпи
... брюнетката. — Дръжте си наставленията за
... себе си. Тук не са интересни никому.

— Нима не ви-и-ждате — заял блондин
... ката, — че той се бори със стилия-гигите. За
... той е общественик. За той е борец.

— Абе, със сельодката той добре се опра
... вя. Точно по силите му е — каза непознат
...ият на Кудасов баскетболист.

— Каквото сельодката, такова и ти — ка
... за Кудасов, — само за хайвер ви бива.

— Да слезем долу, да се разходим —
... предложи непознатият баскетболист на прия
... теля си, — да поохладим самбиста.

Озвн се съгласи:

— Да идем...
— Хайде — скочи Кудасов. — Да си по
... приказваме. Да видим кое и как!

— Никъде няма да ходите — намеси се
... брюнетката. — Той ви провокира. Той е про
... вокатор. Ще ви вкара в някоя гнусна истори
... я.

— Нищо — казаха двамата шампиони по
... баскетбол, младежи едри и надменни.

— Че те са мъ-ъ-же — пропя с канарения
... си глас светлата с жълтата роза. — Трябва
... да се би-и-ят. Нека си се би-и-ят. За мъ
... жството им е ну-у-жно.

От залата излязоха тримата — трима е
... дри младежи, гренадири атлети.

Ресторантът обръщаше глави, „Европа“ ги
... гледаше. Минаваха рамо до рамо. Силата на
... всеки един, стройността и самонадеяността
... на младите години беше умножена три пъти.
... Чудесно им бе да вървят тримата.

На стъбите Кудасов поизвстана от бас
...
* „Стилиста“ — младеж, който се увлича по
... някои елементи от „западния начин на жи
... вот“.

кетболистите, намръщи се, стисна зъби и си
... напомни: „Трябва да им се покаже на стили
... ягите... Нещо много се ежат... Трябва да
... се попритиснат мъничко...“

Влязоха в тоалетната, просторно и слаоо
... осветено подземие със сводест таван. Вадим
... се отпрати към своите другарчета, към вра
... говете си...

— Е? — каза той. — Баскет ли ще играем
... или нещо по-сериозно.

С играва, глупашка, измъчена, крива ус
... мивка той дръпна пъстрата рижка вратовръ
... ка на непознатия нему шампион. Младежът
... го удари незабавно по лицето.

Ударът бе силен и точен, потече кръв, но
... Вадим не почувствува болка; усети само така
... желаната свобода. Не виждаше вече писоари,
... кабинни, бели мивки, стареца, прислужващ в
... тоалета... Беше излязъл на телиха, на ист
... тинското честно игрище на мускули и стра
... сти. Ръцете му бяха развързани. Обхвана го
... необузданост.

Хвърли баскетболиста с подсицане на мо
... зачния под. Удари другия — той се олюля
... към стената. Да, не е чак толкова силна
... човешката природа. Достатъчно е да си по
... волиши — и почваш; събаряш, мацкаш; по
... дава се човешката природа на жестока склон
... ност и дръзка сила. А Кудасов се опиваше
... все повече...

Точно тогава в тоалетната се втурнаха но
... ви хора, те хванаха Вадим, извиваха му ръ
... цете. Той не се противеше, само напъваше
... мускули и кривеше очи. Старецът крещеше:

— Този, този удари пръв — и посочи с
... пръст баскетболиста. — Дойдоха тримата, не
... изглеждаха пияни. А този изведиш — прас!
... И този започна да оправя и едниия, и дру
... гия. А какво да прави? Не почна той. Че те
... можеха и да го пречукат...

... Старши сержантът от милицията изви
... ваше ръката на Вадим. Преди три годи
... ни Кудасов беше бил този старши сержант
... на градското за трети разред в средна кате
... гория.

Тогава сержантът нападнаше през цялото
... време. Много искаше да победи. След сре
... щата съдиите спориха и решиха, че в акти
... ва на Кудасов има четвърт точка повече.

Сержантът слезе от телиха, без да стисне
... ръка на противника си, главният съдия му
... направи бележка за некоректност.

Сега старши сержантът извиваше ръката
... на Кудасов, просто щеше да я счупи, заплаш
... ваше го, водеше го по вестибула на „Евро
... па“. Беше як, намръщен, предан на делото
... милиционер.

Вадим се обърна към него и каза:

— Здравсти, Гусаров!

Веждите едва помръднаха на широкото, не
... пригледено за бързи движения сержантско ли
... це.

— Върви, върви — каза той и подхвана
... Вадим под-здраво.

Излязоха на запрашената от майския по
... лумрак улица. Гусаров отведе Вадим встр
... ни от хората и го пусна.

— Разбра ли сега какво е да се борим с
... милицията? — каза той на Вадим. — Можеш
... не четвърт точка, а три години да ти уре
... дя. Такива ми ти работи. И съдбата не би
... ти помогнал. Разбираш, нали?

Кудасов отвърна радостно:

— Тъй яврно, другарю старши сержант!
... Разбирам. Само дето не работеше особено
... внимателно с мен. Нали и аз разбирам не
... щичко от бойния раздел...

Поговориха още малко за самбото.

— Е, хайде, доскоро виждане — каза Гу
... саров. — Ще се видим пак на телиха...
— Трупаи килограми — усмихна се Кудас

сов, — сега съм в тежка.

Когато Вадим се прибра — с първите лъ
... чи на слънцето — в родната къща под ар
... ката го чакаше майка му. Пушеше „Бело
... морканал“, на сина си не каза почти нищо.

Той я отмина с твърда крачка и се качи на
... четвъртия етаж. И в къщи майката говори
... малко с Вадим. Каза само, че лея Вера го
... е чакала цяла вечер, че са го чакали заедно,
... че лея Вера била готова за път измита и
... необичайно бодр, весела. Но той не дошъл
... и Вера останала да плаче, а майката отиш
... ла да го чака. И ето дочакала го и три и
... половина.

Вадим каза на майка си, че е бил всички
... и е заел първото място.

— За какви победи ми говориш? — каза
... майката, усмивка потопения дим. Сви се ця
... лата. — Излъга и обиди човек смъртно бо
... лен, родната си лея, причини и голяма бол
... ка, травмира и без това сломената ѝ психи
... ка, а ми разправиш за някакви победи. Пук
... ната пара не чинят тези твои така нарече
... ни „победи“. Безчовечни са...

Кудасов стана, прибра бързо в куфарчето
... трико и кецове, тихо го затвори... Вървеше
... по утринния град покрай кленовете, липите
... и брежите в парка. И неизвестно защо искаше
... му се да каже: „Простете ми, брези и кле
... нове.“

Някаква отпадналост, замисленост и печал
... го бяха овладели това утро.

Така и излезе на телиха. Противникът му —
... курсантът от морското Безместних, кокалест,
... жилав, остроок дангалак с рижки косми по
... шръкналата брадичка — придържа много ме
... ко и внимателно Кудасов по телиха и из
... ведиш се хвърли. Стисна ръката на Вадим
... и, падайки, Кудасов му я остави. Не беше
... готов за тази схватка. Заби лице в телиха,
... усети кръв по устните и поса си. Сега Без
... местних се занимаваше с него. Взв ръката
... му с ключ. Вадим удари с длан по телиха.

Предаде се. Съдията изведе противниците по
... въглите. Събра протоколите и обяви, че Без
... местних е спечелил чиста победа с болезне
... на хватка за четиридесет и осем секунди.

Лея Вера не почна да го кори за вре
... рацията измама. Толкова силно ѝ се искаше
... да се спаси от самотата, толкова дълго бе
... чакала, че само повтаряше ласкаво:

— Е, благодаря ти, синчето ми. Не изоста
... ви старата си лея. Не забрави за нея. На
... дежда бързо ще ме оправя. Вярвам в нейния
... лекарски талант аз.

Взemi ме, силно, лекичка станах. Какво е
... за теб.

Вадим вдигна лея си на ръце. Беше нан
... стина вече почти безтегловна. Тялото ѝ не носе
... ше тежестта на път и живот. Страшно бе
... да го държиш в ръцете си. Плачеше му се.
... Изтича бързо към таксото. Бързо я пренесе
... до четвъртия етаж.

— Благодаря ти, синчето ми — каза тя. —
... Колко е хубаво, че имаш сърце да се зани
... маваш с болната си лея. Я какъв силен си
... станал. Само никога не употребявай силата
... си за жестоки постъпки. Безсмислената жесто
... кост между хората е ужасна и омерзителна.

Искаше му се да се махне по-скоро, да не
... слуша нейните благодарности. Помощта му
... бе нищожна в сравнение с мъката ѝ. По
... въртя се и направи весело лице:

— Е, лея, жестокостта, тя бива и полез
... на. Мъжът, той трябва...

Леята изтри съзли и каза със слаб, умо
... рен глас:

— Само, моля те, никога не употребявай в
... едно просто изречение два подлога. Не каз
... вай никога: „Жестокостта, тя...“ Не е по
... руски.

Превод: Вили МАИЕР

Илюстрация: Петър РАШКОВ

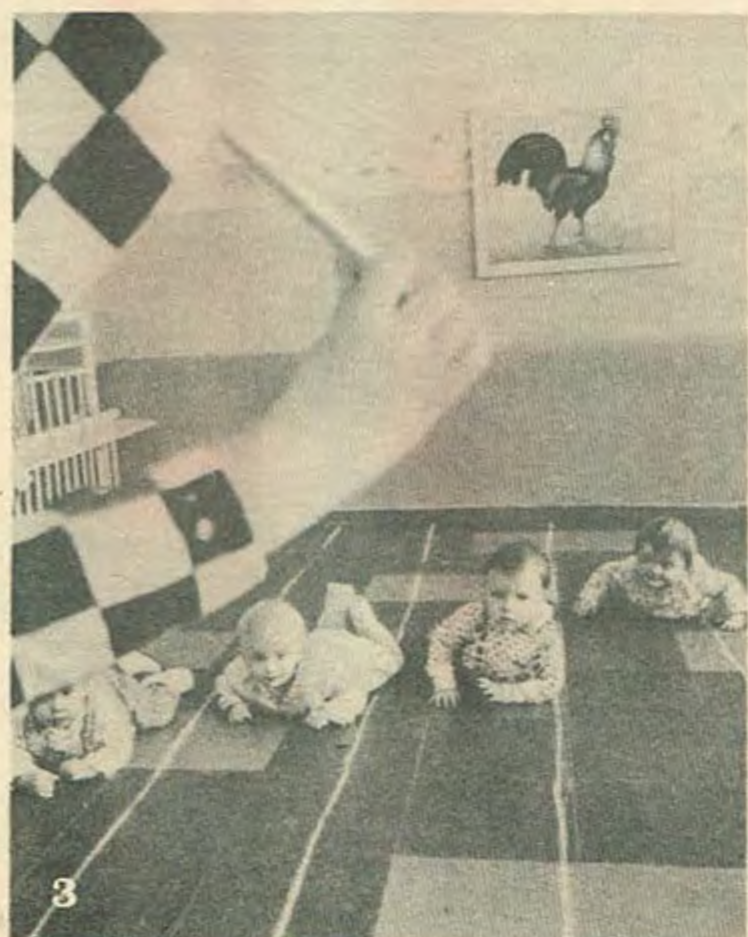

екран

Криво огледало, криви шосета... Ралито на връх Столетов

Най-силната „осморка“ на европейското първенство по гребане в Копенхаген — съветската — посреща след победата сърдечното поздравление на треньора-възпитател.

1 21-годишният съветски студент Кестутис Шапка, който през миналата година предизвика сензация в Сочи със стила си „Фосбъри“ и с постижението си от 223 см [четвърти в световната ранглиста за всички времена: след Мацдорф — 229, Брумел — 228 и Фосбъри — 224]. В Хелзинки той стана европейски шампион.

2 От Алпите с поглед към Сапоро. Ханс Хиршауер (ГФР) на 2000 м височина с устрем преминава вратите на гигантския слалом с... ролкови ски.

Към финала — фотоепод на С. Лидов на Петата всесъзна изложба на художествени фотографии „Физкултура и спорт в СССР“.

4 „Черната перла“ на Ямайка — Доналд Куарк, 20-годишен — победител през миналата година на 100 и 200 м на Британските игри, а на Панамериканските през настоящата година изравни световния рекорд на Т. Смит на 200 м — 19,8 сек.